Vlaams Parlement

vergadering **C60**
zittingsjaar 2015-2016

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Onderwijs

van 10 december 2015

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Kathleen Krekels aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het stijgend aantal aanvragen voor logopedische ondersteuning van leerlingen
– 318 (2015-2016) 3

VRAAG OM UITLEG van Björn Anseeuw aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de psychische klachten bij studenten
– 328 (2015-2016) 5

VRAAG OM UITLEG van Koen Daniëls aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het betrekken van leerlingen bij werkonderbrekingen door leerkrachten
– 344 (2015-2016) 10

VRAAG OM UITLEG van Steve Vandenberghe aan Hilde Crevits, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het aparte statuut voor een directeur-coördinator (DICO) in het basisonderwijs
– 207 (2015-2016) 13

VRAAG OM UITLEG van Ann Brusseel aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de renovatie van het Koninklijk Conservatorium van Brussel
– 473 (2015-2016) 17

VRAAG OM UITLEG van Elisabeth Meuleman aan Hilde Crevits, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de duurtijd van de opleiding vroedkunde
– 412 (2015-2016) 20

VRAAG OM UITLEG van Steve Vandenberghe aan Hilde Crevits, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de nood aan meer administratieve ondersteuning in het basis-onderwijs en aan een mogelijke gelijkstelling met het secundair onderwijs
– 213 (2015-2016) 23

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het recht voor kinderen op beweging tijdens de schooluren
– 540 (2015-2016) 25

VRAAG OM UITLEG van Jos De Meyer aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de pensioenregeling in het onderwijs en het loopbaanpact
– 542 (2015-2016) 29

VRAAG OM UITLEG van Jos De Meyer aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de bezoldiging van directeurs basisonderwijs
– 543 (2015-2016) 32

VRAAG OM UITLEG van Jos De Meyer aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de opvolging van leningen van scholen bij het Nationaal Waarborgfonds
– 544 (2015-2016) 33

VRAAG OM UITLEG van Kathleen Krekels aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het stijgend aantal aanvragen voor logopedische ondersteuning van leerlingen – 318 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: Mevrouw Krekels heeft het woord.

Kathleen Krekels (N-VA): Minister, op 13 oktober 2015 meldt De Standaard een stijging van 65 procent voor het aantal aanvragen logopedische hulp. De krant pakt uit met de kop 'Ouders sturen kinderen naar logopedist om uit te blinken op school'. Met deze insteek lijkt De Standaard te suggereren dat de stijging veeleer te maken heeft met een luxeprobleem.

Vier dagen later, op 17 oktober 2015, nuanceert De Standaard in een nieuw artikel met de titel 'Wij willen er geen superkinderen van maken' dat het de ouders niet alleen te doen is om het verbeteren van de schoolse prestaties, maar omdat het zorgbeleid niet altijd voldoende is uitgebouwd om aan alle zorgvragen van leerlingen te voldoen. Ook het onderzoek van de Katholieke Universiteit Leuven en de Universiteit Antwerpen over buitenschoolse hulpverlening en zorg op school lijkt dit verhaal te beamen.

Minister, ik vind dit een belangrijke vraag omdat het onderwerp me zorgen baart. We zijn dit schooljaar gestart met het M-decreet, maar veel scholen gingen met dit principe al eerder aan de slag. Hierdoor kwam er een grote diversiteit in de klas, waar het gangbare klasmanagement in het gewone onderwijs niet altijd even goed op voorzien was. Scholen hebben er met vallen en opstaan in geïnvesteerd, maar dat heeft littekens achtergelaten. Ouders merkten dat hun kinderen onvoldoende bijsturing kregen en zochten de nodige ondersteuning elders, bij een logopediste of kinesiste.

De leerkrachten waren dan vaak opgelucht dat ouders die beslissing voor externe hulp namen omdat ze voelden dat ze te kort kwamen en op die manier toch de geruststelling hadden dat de nodige ondersteuning werd geboden. Zo konden ze zelf hun aandacht meer richten op degenen die enkel op hen konden rekenen. Op die manier is er een vicieuze cirkel ontstaan, en dat kan natuurlijk niet de bedoeling zijn. De externe hulp zou zich moeten beperken tot kinderen die niet voldoende gebaat zijn met zorgondersteuning op school. Die zorgondersteuning op school moet uiteraard van een bepaalde kwaliteit zijn.

Minister, hoe interpreteert u de stijgende trend in logopedie-aanvragen? Hoe ziet u de plaats van logopedische ondersteuning in het kader van het zorgcontinuüm?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: De toename van het aantal kinderen dat buitenschools therapie volgt, roept inderdaad vragen op, vooral omdat logopedie vaak wordt gevolgd voor de ondersteuning van het schoolse leren. Deze ondersteuning moet in de eerste plaats schoolintern worden geboden. We weten immers uit een onderzoek van 2012 dat kinderen uit kansarme milieus veel minder een beroep doen of kunnen doen op betalende buitenschoolse hulp. Ik zal in het verslag de link naar dit onderzoek laten opnemen. Het staat op de website van Onderwijs Vlaanderen. Het is een onderwijskundig beleids- en praktijkgericht wetenschappelijk onderzoek (OBPWO).

Op initiatief van de Vlaamse overheid kwam tijdens de vorige legislatuur een engagementsverklaring tot stand tussen de Vlaamse onderwijswereld en de Vlaamse Vereniging voor Logopedisten (VVL) over de plaats van logopedische hulpverlening binnen de zorg op school. In die situaties waar er duidelijk nood is aan een plan-

matige en intensieve individuele ondersteuning die de mogelijkheden van de onderwijssetting overstijgt, is een samenwerking tussen meerdere partners aangewezen. Ik bedoel daarmee het kind, ouders, school, CLB en buitenschoolse logopedie. Deze partners werken dan complementair samen en in onderling overleg streven ze het optimale ontwikkelingspad voor elk kind na.

Op 18 september 2013 ondertekenden enkele vertegenwoordigers uit het onderwijsveld samen met de VVL een engagementsverklaring dat een kader aanreikt voor dit samenwerkingsproject. Ik zal die engagementsverklaring ter beschikking stellen. Naar aanleiding van het wetenschappelijk onderzoek, dat enkele zeer interessante inzichten geeft, vraag ik de Vlor om die engagementsverklaring opnieuw onder de loep te nemen. Dat is de kapstok om gebeurlijk wat bijsturing te kunnen doen.

De voorzitter: Mevrouw Krekels heeft het woord.

Kathleen Krekels (N-VA): Minister, u hebt de belangrijkste zaken zoals de engagementsverklaring aangehaald. Ik vind het vooral belangrijk dat we een evenwicht vinden tussen de professionaliteit van de logopedisten die we als onderwijzer heel goed kunnen gebruiken en de taken die de school zelf heeft. Het feit dat het M-decreet is uitgewerkt, maakt het er niet gemakkelijker op. De diversiteit in de klassen is vergroot. Voor leerkrachten is die externe hulp soms een ruggensteun omdat ze het zelf allemaal niet meer kunnen waarmaken.

Daarom is het belangrijk dat u aangeeft dat die ondersteuning in de eerste plaats tijdens de schooluren moet kunnen gebeuren. Dat wil niet zeggen dat de logopedisten zomaar in de school moeten komen. Er moet ook een grens blijven, ieder moet zijn ding kunnen doen. De kwaliteit van het zorgbeleid moeten we heel goed in het oog houden om de moeilijkheden die diversiteit met zich meebrengen, voldoende te kunnen ondersteunen. We zitten wel op dezelfde lijn.

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

Jo De Ro (Open Vld): U hebt het M-decreet aangehaald. Leerkrachten moeten geen volwaardige logopedisten worden, maar er zijn zaken waarop ze kunnen letten en die ze kunnen toepassen in hun lessen. De overdracht van die ervaring van het buitengewoon naar het gewoon onderwijs kan een absoluut pluspunt worden op middellange termijn van pre-waarborg en waarborg. De weinige gesprekken die ik al heb gehad met pre-waarborgteams hebben die hoop gevoed. Dit is absoluut geen luxe, want veel mensen kunnen zich geen logopedie veroorloven. Ik hoop dat we de ervaring van het buitengewoon onderwijs langzaamaan kunnen toepassen voor de kinderen die het nodig hebben in het gewoon onderwijs, bijvoorbeeld via de waarborg en de pre-waarborg.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Dit is een heel interessante en terechte vraag. Na het M-decreet wordt zorg in het gewoon onderwijs hoe dan ook belangrijker. Ik verwijs hier naar mijn vraag van vorige week en herhaal ten overvloede dat als scholen kiezen voor logopedisten of orthopedagogen bij het aanstellen van zorgcoördinatoren of mensen die heel specifieke uren invullen, dat voor de school en de kinderen een zege kan zijn, maar dan moet de overheid er wel voor zorgen dat deze mensen op een normale manier kunnen worden vergoed. Dat impliceert dat de bekwaamheidsvereisten worden aangepast, want deze mensen dienen volgens mij niet steeds een pedagogisch getuigschrift te hebben. Ik herhaal dus nogmaals mijn pleidooi van vorige week.

Kathleen Helsen (CD&V): Minister, ik wil me vooral aansluiten bij wat collega De Ro heeft gezegd, namelijk dat het zeer interessant en belangrijk is om zo snel mogelijk de expertise die in het buitengewoon onderwijs aanwezig is, in het gewoon

onderwijs in te zetten. In het buitengewoon onderwijs zijn ook logopedisten aan de slag, maar ook mensen uit andere disciplines die nuttig kunnen zijn in het gewoon onderwijs. In de toekomst kunnen we hopelijk meer en meer bekijken hoe experts vanuit verschillende disciplines kunnen worden ingezet. In het verleden hebben we gemerkt dat nogal wat leerlingen de stap naar het buitengewoon onderwijs hebben gezet, net omdat daar de multidisciplinariteit aanwezig was en ook gratis werd aangeboden. Diezelfde kinderen hadden misschien in het gewoon onderwijs kunnen blijven als ze daar ook de nodige ondersteuning hadden gekregen zonder dat de ouders ervoor moesten betalen. Bepaalde kinderen konden inderdaad in het gewoon onderwijs blijven met ondersteuning van logopedie, omdat hun ouders het konden betalen. Hopelijk kunnen we de stap die we vorige legislatuur hebben gezet, deze legislatuur verder uitbreiden en komt dat de meest kwetsbaren ten goede.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Ik heb zeer weinig extra vragen gehoord, wel extra pleidooien en uiteraard een vraag van de heer De Meyer, die aansluit op zijn vraag van vorige week over de verloning van de ergotherapeuten.

Ik ben het er zeker mee eens dat een van de heel positieve effecten van het M-decreet kan zijn dat leerkrachten die overstappen, op de klasvloer ondersteuning kunnen bieden. Dat hoor ik ook in mijn gesprekken met een van onze 180 leerkrachten die overstappen. Als ze bovendien kunnen helpen bij het bekwamen van lerarengroepen, dan kan dat een zeer positief effect hebben en ervoor zorgen dat er intern in de scholen spontaan aandacht wordt besteed aan zaken waar vroeger sowieso minder aandacht voor was.

De voorzitter: Mevrouw Krekels heeft het woord.

Kathleen Krekels (N-VA): Ik sluit me uiteraard aan bij de opmerkingen die werden gemaakt. Ik heb nog een praktische vraag, minister. U zei dat de Vlor een opdracht heeft gekregen in verband met de engagementsverklaring. Zal de opdracht worden gegeven, is ze al gegeven en weet u hoeveel tijd de Vlor nodig zal hebben om ze uit te voeren?

Minister Hilde Crevits: De Vlor krijgt zeer snel de opdracht, maar uit een gesprek dat ik met de Vlor heb gehad, bleek dat ze vinden dat ik hen wel erg vaak voor allerlei zaken inschakel. Ze hebben dus heel veel werk, maar ze geven ook goede adviezen. Ik laat het dus aan hen over te bepalen wanneer ze met de opdracht rond kunnen zijn.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Björn Anseeuw aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de psychische klachten bij studenten
– 328 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer Anseeuw heeft het woord.

Björn Anseeuw (N-VA): Minister, toen ik u in uw antwoord op de vorige vraag hoorde spreken over kromme knieën, wist ik onmiddellijk dat ik in de commissie Onderwijs zat, want u kent alle trucjes om iedereen bij de les te houden.

Over psychische klachten bij studenten en hoe we de gevolgen daarvan zo veel mogelijk kunnen beperken, heb ik onlangs ook een vraag gesteld aan uw goede collega Vandeurzen. Voor jongeren die na de middelbare school voortstuderen,

verandert er heel veel. Gekende structuren vallen een beetje weg, ze moeten die zelf opnieuw opbouwen, vaak ook op een andere plaats en er is onmiddellijk de druk op te presteren. We stellen vast dat vrij weinig studenten met psychische klachten de weg vinden naar de broodnodige hulpverlening.

Dat blijkt ook uit een onderzoek van professor Bruffaerts van de KU Leuven. Hij constateerde dat een op de vijf studenten het risico loopt op depressie. In de totale bevolking gaat het om 13 procent. Dat is toch een substantieel verschil. Slechts 20 procent van de studenten die het nodig hebben, vindt de weg naar een of andere vorm van hulpverlening. Voor de totale bevolking is dat één op de drie. Ook een substantieel verschil. Beide cijfers zijn natuurlijk te laag, maar goed. Nochtans is hulpverlening erg belangrijk, want zonder hulpverlening is er vier keer meer kans dat de student in kwestie zijn studies niet afmaakt dan met hulpverlening.

Instellingen van het hoger onderwijs krijgen ook Vlaamse middelen voor hun studentenvoorzieningen. Ze hebben een zekere autonomie in de manier waarop ze die concreet invullen. Voor studenten die het nodig hebben, is er een groot aanbod.

Minister, hoe wilt u er met uw beleid voor zorgen dat de studentenvoorzieningen (stuvo's) voldoende inzetten op geestelijke gezondheidszorg van studenten, zonder voorbij te gaan aan de autonomie?

Plant u overleg met uw collega's omtrent de aanpak van de problemen van geestelijke gezondheidszorg van studenten?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Ik heb nog geen signalen ontvangen dat de stuvo's onvoldoende zouden inzetten op de geestelijke gezondheidszorg voor studenten. Het behoort wel tot hun kerntaken. Artikel II.348, 4°, van de Codex Hoger Onderwijs is duidelijk: één van de zes gedefinieerde werkvelden is medische en psychologische dienstverlening "dat tot doel heeft aan studenten gepaste psychotherapeutische, psychosociale en medische ondersteuning en advies te verstrekken door een eigen aanbod te ontwikkelen of door samen te werken met andere daartoe geëigende diensten".

Omtrent de manier waarop ze dit doen, zijn de hogescholen en universiteiten autonoom. Dat is ook logisch, aangezien instellingen verschillend kunnen zijn, bijvoorbeeld in omvang en expertise in eigen huis, of op het vlak van studenten. Maar ze moeten wel allemaal zorgen voor de gepaste ondersteuning.

De inzet van de stuvomiddelen, jaarlijks ongeveer 45 miljoen euro, is de verantwoordelijkheid van de stuvoraad, die voor minstens de helft uit studenten bestaat. De raad staat ook onder controle van de regeringscommissarissen. Het zou interessant zijn te kijken naar de samenstelling van de stuvoraden, want er zijn grote verschillen in het aantal studentenvertegenwoordigers. Ik weet niet of een stuvoraad die uitsluitend uit studenten bestaat, meer maatregelen zou nemen voor psychosociale ondersteuning voor studenten, maar cruciaal is wel dat de studenten mee beslissingen nemen.

De instellingen mogen zich op het vlak van geestelijke gezondheidszorg organiseren binnen een goed netwerk met externe hulpverleners, door een eigen aanbod te ontwikkelen of door samen te werken met andere daartoe geëigende diensten. Voor mij mocht het ook 'en' geweest zijn. Het lijkt me immers evident dat ze een eigen aanbod ontwikkelen en ook samenwerken met een ruim netwerk, zodat ze tijdig naar meer specialistische begeleiding kunnen doorverwijzen.

Het aanbod van de stuvo's zelf bestaat meestal uit groepsgerichte trainingen, in het bijzonder omtrent faalangst, individuele gesprekken en gerichte doorverwijzingen.

Overleg met collega-ministers is zeker nodig. We mogen deze problematiek immers niet verengen tot het onderwijs. Het feit dat u geen lid bent van deze commissie, mijnheer Anseeuw, maar toch interesse vertoont, is een verruiming.

De leeftijd tussen 18 tot 25 jaar is sowieso een periode van belangrijke levenskeuzes en grote aanpassingen, of men nu hoger onderwijs volgt of niet.

Als oorzaken voor de verhoogde kans op depressies bij studenten wijst het onderzoek van de KU Leuven ook niet zozeer op aspecten die louter met de studies te maken hebben, zoals bijvoorbeeld examenstress. Het gaat veel meer om de grote verwachtingen ten aanzien van het studentenleven, die dan in schril contrast staan met het isolement van sommige studenten.

Verbondenheid met andere studenten blijkt cruciaal. Wie problemen heeft bij het uitbouwen van een sociaal netwerk loopt dubbel zoveel kans om emotionele problemen te krijgen. Net omwille van dat sociale aspect is de KU Leuven zelf gestart met het project 'MindMates'. Daarbij worden studenten opgeleid om via een soort buddysysteem de studenten die het moeilijk hebben, te ondersteunen. Het is geïnspireerd op de gedachte dat studenten zich makkelijker tot medestudenten richten als er iets fout gaat. Studenten worden in dit project ook geïnformeerd over hoe je voor je mentale gezondheid kan zorgen.

Het project wordt in het kader van het Vlaams Actieplan Suïcidepreventie ook ondersteund door het Fonds 'Ga voor Geluk', opgericht door vaders die hun kind tijdens de studententijd verloren door zelfmoord.

Door de Vlaamse Regering is beslist om in het kader van het Vlaams Actieplan Suïcidepreventie 2012-2020, een initiatief van Vlaams minister Jo Vandeurzen, te voorzien in acties om studenten met psychische problemen te helpen. Ook in dat kader is onlangs 'Mindmates' van de KU Leuven voorgesteld.

Ik voeg daar graag nog een persoonlijke uitsmijter aan toe: het is belangrijk om niet te wachten tot er problemen zijn. Als ik naar mijn eigen kinderen kijk, zie ik dat ze in het eerste jaar terecht konden bij een peter of meter uit een hoger jaar. Persoonlijk vind ik dat een goede manier om te wennen aan het studentenleven. Dat aanbod is voor iedereen hetzelfde, maar kan een soepeler overgang tot stand brengen van het isolement naar de uitbouw van een sociaal netwerk. Sommige studenten hebben dan weer een té groot sociaal netwerk, wat ook tot welbepaalde problemen aanleiding kan geven.

De voorzitter: De heer Anseeuw heeft het woord.

Björn Anseeuw (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik leid daaruit af dat u uw beleid niet op een of andere manier wilt bijsturen. U zegt dat er geen signalen zijn dat het aanbod tekortschiet. Ik weet dat het aanbod bijzonder divers is en dat bijvoorbeeld een eerstelijnsaanbod binnen de studentenvoorzieningen toch wel belangrijk is. In dit verband staan nogal wat studenten op hun privacy en op discretie, ook ten aanzien van hun eigen ouders en het gezin waar ze nog steeds deel van uitmaken. Dan is zo'n specifiek eerstelijnsaanbod voor studenten binnen de setting van studentenvoorzieningen van belang.

Ik ben het natuurlijk met u eens dat we geen parallel circuit van geestelijke gezondheidszorg moeten uitbouwen binnen de hogescholen, maar dat eerstelijnsaanbod vind ik wel heel erg belangrijk. U zegt dat de stuvoraad en zeker de studenten in die raad hun rol moeten spelen. Opnieuw, het is eigen aan die problematiek dat het moeilijk is om dat bespreekbaar te maken ten aanzien van studentenvertegenwoordigers in de stuvoraad. Daarom denk ik dat het voor deze problematiek iets te gemakkelijk is om te verwijzen naar de bestaande structuren voor studentenparticipatie in het beleid van de studentenvoorzieningen, bijvoorbeeld.

Vanuit die bekommernis en vanuit die vaststellingen heb ik mijn vraag gesteld. Ik wilde weten hoe u er binnen uw beleid voor zou zorgen dat binnen alle stuvo's een eerstelijnsaanbod van psychologische hulp is. Ik ben het met u eens dat we zo veel mogelijk moeten voorkomen, maar op een hogeschool komen er natuurlijk ook jongeren toe die al een zekere kwetsbaarheid hebben of die in de jaren voordien al gekwetst werden. Ik herhaal dat jongeren die hulp nodig hebben, die hulp veel moeilijker vinden dan wat geldt in de totale bevolking. In de groep van alle mensen die psychologische problemen hebben, vindt een op drie zijn weg naar de hulpverlening. Bij de studenten is dat maar een op vijf. Dat zal ook wel zijn redenen hebben. Daarom denk ik dat een zeer laagdrempelige eerstelijns psychologische hulp voor elke student even beschikbaar moet zijn. Als we dan zeggen dat we dit ook kunnen doen met externe spelers, of met andere woorden, in het reguliere circuit, vrees ik dat we een aantal studenten zullen verliezen door het wegvallen van die discretie ten aanzien van de eigen naaste omgeving.

Bovendien is het binnen de reguliere geestelijke gezondheidszorg ook niet allemaal rozengeur en maneschijn. Het is geen geheim dat de doorstroming daar ook niet helemaal je dat is – ik druk me nog eufemistisch uit. Ik wil hier wel een lans breken om toch een minimumaanbod aan te bevelen binnen elke stuvo, waar dat vandaag niet het geval is. Daarom vraag ik u om dat minstens van naderbij te bekijken en niet al te snel dit soort problemen op dezelfde manier te bekijken als alle andere uitdagingen waar studenten voor staan wanneer het gaat om participatie in het sturen van studentenvoorzieningen in een hogeschool. Op dit punt moeten we toch een minimumaanbod verzekeren voor alle studenten.

Kathleen Helsen (CD&V): Ik begrijp uw vraag niet zo goed, omdat de diensten nu al moeten voorzien in die eerste opvang. We moeten erover waken dat de experts op het juiste moment worden ingezet en dat de doorverwijzing naar de experts ook echt gebeurt. Het is zeer moeilijk, indien de problematiek ernstig is, om een gepast hulpaanbod te doen vanuit de studentenvoorzieningen, maar de eerste opvang zou wel in orde moeten zijn en zou voldoende uitgebouwd moeten zijn.

Björn Anseeuw (N-VA): Mevrouw Helsen, ik vind het interessant dat ik met u, als voorzitter van deze commissie hierover in debat kan treden.

Er is een verschil tussen eerstelijns psychologische hulp en crisisopvang: een eerste opvang is nog iets anders dan psychologische ondersteuning in de eerste lijn. Mijn pleidooi gaat over de vraag of de minister wil overwegen, om op een of andere manier, al dan niet binnen de stuvo's, die hulp aan te bieden. Het maakt niet uit welke kleur de kat heeft, als ze maar muizen vangt. We stellen vast dat veel studenten die hulp nodig hebben, meer dan in de gemiddelde bevolking, daarvan verstoken blijven. Dan denk ik dat elke student, in welke school hij ook les volgt, en van welke stuvo hij ook ondersteuning moet krijgen, die minimumhulpverlening overal moet kunnen krijgen. Die eerstelijns psychologische hulp is erg belangrijk, zoals de minister zelf zei, vanwege de specifieke eigenschappen van de doelgroep. Studenten bevinden zich op een van de scharniermomenten in het leven. Daarbij komt voor die leeftijdsgroep, zoals ik eerder ook al zei, de nood aan discretie en privacy. Daarom vraag ik de minister nogmaals, ofschoon ik ze van 'neen' zie knikken, om dit te overwegen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer Anseeuw, volgens het reglement mogen andere collega's aansluiten op uw vraag, en dat is wat mevrouw Helsen als parlementslid heeft gedaan.

Björn Anseeuw (N-VA): Het was niet de bedoeling om mijn voeten te vegen aan het schoolreglement, minister.

Minister Hilde Crevits: Ik zag u verrast reageren toen ook anderen hun zegje deden, maar het is hier gebruikelijk dat velen inpikken op de vragen.

Uw vraag was duidelijk. U vroeg letterlijk of we ervoor willen zorgen dat er binnen de stuvomiddelen voldoende aandacht aan wordt besteed. Ik heb u gezegd dat het een kernopdracht is, één van de zes sporen die elke hogeschool of universiteit moet uitwerken. Als u natuurlijk de vraag omdraait en zegt dat het bestaande netwerk van geestelijke gezondheidszorg zich moet uitbreiden tot de universiteiten en hogescholen, dan is dat voor mij ook een goede vraag. Maar voor mij is het duidelijk: elke hogeschool en universiteit moet in een aanbod voorzien.

Iemand die hulp nodig heeft, moet zich tot iemand kunnen richten, dat is evident. Hij moet die hulpvraag natuurlijk niet doorgeven aan de studentenvertegenwoordigers om die op de stuvoraad te bespreken. Ik ben zeker bereid om een schrijven te richten tot alle stuvoraden. Er is nog niet zo lang geleden trouwens ook heel wat commotie over geweest in de kranten. Ze moeten ervoor zorgen dat het aanbod voldoende groot is en dat het discreet is. Ik wil hen zeker aanschrijven, maar het is een kerntaak van elke universiteit en hogeschool om er aandacht voor te hebben.

Ik heb cijfers gezien over de studenten die nood hebben aan een eerstelijnspunt waar ze terechtkunnen waarna ze al dan niet doorverwezen worden. U zegt dat u meent dat het niet overal bestaat, of dat de studenten niet allemaal op de hoogte zijn van het bestaan ervan. We moeten vooral zorgen dat dit in orde komt, daarmee ben ik het eens. Maar de verplichting bestaat.

Betekent dit dat ik het beleid moet bijsturen? Ik denk het niet, de regelgeving kan niet duidelijker zijn. Het is iets helemaal anders wanneer blijkt dat u signalen krijgt dat niet elke hogeschool of universiteit er even matuur mee bezig is en dat het niet overal even goed gekend is. Daar wil ik natuurlijk wel iets aan doen. Ik kan die vraag gerust stellen. Ik kan bekijken op welke manier er gevolg aan wordt gegeven.

Ik hoed me wel een beetje voor een eenheidsworst, voor één centraal Vlaams eerstelijnspunt. Daarover verschillen we van mening. Ik denk echt dat de eigen cultuur van een hogeschool of een universiteit van belang is. Bepaalde jongeren kiezen voor de universiteit van Kortrijk, anderen voor die van Gent en tot mijn verbazing heeft dat vaak ook te maken met de manier waarop de studentenbegeleiding in elkaar zit en de manier waarop de groepen functioneren. Studenten houden daar ook rekening mee. Ik vind dan ook dat elke instelling zijn beleid mag ontwikkelen.

Kan het zonder spoor 5 of spoor 6 – ik weet niet exact welk het is? Neen, zeker niet. Moeten we de regels aanpassen? Dat betwijfel ik. Maar als u eraan twijfelt of iedereen het wel au sérieux neemt, dan zal ik navraag doen en dan moeten ze dit ook duidelijk aantonen.

Björn Anseeuw (N-VA): Minister, ik ben tevreden dat u het met me eens bent dat het belangrijk is dat er in elke instelling van het hoger onderwijs werk wordt gemaakt van de psychologische ondersteuning, waar ik inderdaad van zeg dat die niet overal aanwezig is. Ik vermoed dat we elkaar eerst niet zo goed begrepen hadden. Het verheugt me oprecht dat u er wel werk van wilt maken, dat u actie zult ondernemen om minstens eerst bij elke hogeschool en universiteit na te vragen hoe ze het doen.

Misschien kunnen we later de resultaten daarvan eens samen bekijken en zien of er iets aan de regeltjes moet veranderen. Voor mij hoeft dat niet per se, maar het is zeker belangrijk dat werk wordt gemaakt op het toezicht ervan. Het aantal studenten dat zijn weg vindt naar de hulpverlening is vrij laag. Het is erg belangrijk dat dit cijfer omhoog gaat, al was het maar om de kans op het vroegtijdig afbreken van een opleiding zo klein mogelijk te maken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Koen Daniëls aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het betrekken van leerlingen bij werkonderbrekingen door leerkrachten – 344 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer Daniëls heeft het woord.

Koen Daniëls (N-VA): Ik vond het echt belangrijk deze vraag te stellen omdat ze volgens mij de randjes opzoekt van wat mogelijk is. Het gaat over het betrekken van leerlingen bij werkonderbrekingen door leerkrachten. Wanneer een deel van het personeel van een onderwijsinstelling beslist om effectief te staken, moeten de schoolbesturen of de inrichtende machten van die scholen de nodige maatregelen treffen opdat bij een staking de leerlingen en de niet-stakende personeelsleden toegang zouden krijgen tot de school. Dat staat letterlijk te lezen in de omzendbrief PERS/2013/02 van 25 juni 2013 omtrent de te treffen maatregelen bij staking.

Omtrent werkonderbrekingen as such is er geen echte regelgeving, maar het effect is hetzelfde: de eigenlijke taak en opdracht wordt niet uitgevoerd. In de inleiding van de omzendbrief gaat het wel over stakingen van lange duur, een dag staking, een halve dag staking, eenuurstakingen en spontane stakingen, maar het blijft wel telkens draaien rond stakingen. Onlangs was er in een bepaalde school – het doet er niet toe waar die gevestigd is – gedurende een drietal weken een conflict aan de gang waarbij een aantal leerkrachten systematisch voor het begin van de schooldag en na elke pauze weigerden om met de leerlingen naar de klas te gaan. Men noemde dat een werkonderbreking. Men stelde dat men daarbij niet onder het geval van staking viel. De leerlingen werd ook gevraagd om op de speelplaats te blijven. De week nadien werden, naast deze werkonderbrekingen, leerlingen verplicht om met krijt vraagtekens op de speelplaats te tekenen, om de vraag van diezelfde 'stakende' of die werkonderbrekende leerkrachten kracht bij te zetten ten aanzien van de directie en de inrichtende macht.

Het lijkt ons in dit voorbeeld opmerkelijk en tevens onaanvaardbaar dat leerlingen verplicht worden om te moeten deelnemen aan dergelijke acties in de vorm van het niet-betreden van de gebouwen en klassen, het verminderd kunnen volgen van de lessen of het verplicht moeten uitvoeren van opdrachten die verband houden met de acties.

Minister, mogen leerkrachten dergelijke prikacties, werkonderbrekingen die volgens hen geen stakingen zijn, uitvoeren? Kan de leerlingen op die manier lestijd worden ontzegd? Er is immers in opvang voorzien, ze zijn op de speelplaats, er is een leerkracht bij, maar de leerlingen krijgen wel geen les. Mogen leerkrachten die prikacties uitvoeren, leerlingen op een of andere manier betrekken in hun acties door hen opdrachten te laten doen? Welke procedures zijn er wanneer conflicten escaleren en leerlingen en ouders rechtstreeks worden betrokken? Tot wie kunnen die ouders en die leerlingen zich richten als de directie en de inrichtende macht as such niet ingrijpt om de zaak niet verder op de spits te drijven? Welk statuut hebben dergelijke terugkerende en kortdurende acties? Zijn dat stakingen, waarbij een model A en een model B van de bijlage van de omzendbrief moet worden ingevuld, waarbij er looninhouding is? Moeten die worden gemeld of moeten die niet worden geregistreerd? Als de directie of de inrichtende macht ze niet doorgeeft, hoe kunnen ze dan wel worden doorgegeven? Wat is uw opinie en uw reactie op dit voorval?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Collega's, stakingen of werkonderbrekingen vinden in beginsel plaats na een officiële en schriftelijke stakingsaanzegging door de vakorganisaties. Dat gaat dan gepaard met een inhouding op het salaris voor de betrokken personeelsleden. De bepalingen staan vermeld in de omzendbrief van 25 juni 2013 'Maatregelen te treffen bij staking – verzekering van toezicht – verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid – procedures, zendingen en formulieren – afwezigheid wegens staking van het openbaar vervoer'. Die moeten in dat geval strikt worden opgevolgd. Maar ook bij spontane stakingen, dit zijn stakingen waar voorafgaand geen stakingsaanzegging werd voor ingediend, maar die achteraf door de vakorganisaties toch worden erkend, moeten de bepalingen van de omzendbrief worden toegepast.

De verdere afhandeling van de staking is de verantwoordelijkheid van het schoolbestuur volgens de richtlijnen van de omzendbrief. Het gaat dus over de mededelingen en de afhoudingen van het salaris.

Als een schoolbestuur oordeelt dat er tijdens een staking daden worden gesteld die volgens haar een inbreuk zijn op de plichten zoals ze beschreven staan in de decreten rechtspositie, kan een schoolbestuur ook de procedures in dat verband toepassen. Het loutere feit van deelname aan een erkende staking kan evenwel geen aanleiding geven tot andere sancties dan een inhouding van het loon.

Het is uiteraard niet mogelijk om leerlingen actief te betrekken bij de werkonderbrekingen van het personeel. In het onderwijs is er niet in procedures voorzien voor het geval conflicten escaleren. Dat is ook nog niet echt nodig gebleken. Het is van belang dat schoolbesturen en personeelsleden er alles aan doen om conflicten te vermijden. Er bestaan wel kanalen waar ouders en leerlingen terechtkunnen met hun bekommernissen: de ouderraad, de ouderkoepelvereniging, de schoolraad, de leerlingenraad, de Vlaamse Scholierenkoepel en uiteraard ook het Kinderrechtencommissariaat.

Ik heb op dit ogenblik geen concrete informatie, waardoor het een beetje moeilijk is om uitspraken te doen. Het is trouwens een aangelegenheid die behoort tot de bevoegdheid van het schoolbestuur. Het schoolbestuur heeft alle instrumenten in handen om in dezen een beslissing te nemen.

De voorzitter: De heer Daniëls heeft het woord.

Koen Daniëls (N-VA): Dank u wel, minister. Ik denk dat het zeer goed is dat u logischerwijze bevestigt dat het niet kan dat leerlingen op een of andere manier in acties worden betrokken. U stelt dat het schoolbestuur de sleutel in handen heeft, maar het schoolbestuur kan in dezen soms oordelen om het niet door te geven om de acties niet verder op de spits te drijven. Mijn vraag is: hoe moet het dan verder? Ik heb u allerlei organisaties horen opsommen waar ouders en leerlingen terechtkunnen, maar die kunnen blijkbaar niet terecht op het Departement Onderwijs, want dat hebt u niet genoemd, om te laten weten wat er aan de hand is in de school of om te zeggen dat de inrichtende macht blijkbaar niet optreedt omdat die het conflict niet verder op de spits wil drijven. Ouders en leerlingen kunnen dus niet terecht bij het departement of bij Agentschap voor Onderwijsdiensten (AgODi) of gelijk waar. Ze moeten naar een ouderkoepelvereniging of de kinderrechtencommissaris.

Dat lijkt me een beetje raar. Daarom de expliciete vraag: als een schoolbestuur prikacties of werkonderbrekingen die zogezegd geen stakingen zijn, niet meldt, en ouders en leerlingen maken zich daar zorgen over, is het dan niet logisch dat ze dit wel degelijk bij de overheid kunnen melden?

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Iedereen heeft zijn dada, met alle respect. Voor mij is het moeilijk om deze concrete situatie te beoordelen. Misbruiken moeten natuurlijk worden voorkomen. Gelukkig zijn er in het onderwijs weinig stakingen. Als ze er wel zijn, moeten we ons durven af te vragen: wat is de oorzaak en hoe kunnen we dat oplossen? Het conflictje leert misschien wel dat het soms wenselijk kan zijn dat men een beroep kan doen op een sociaal bemiddelaar, maar ik ken de omstandigheden onvoldoende.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Ik had het erover met mijn medewerker. Mijnheer De Meyer, u neemt me de woorden uit de mond. Zo'n sociaal bemiddelaar bestaat niet binnen Onderwijs. Ik beschik niet over een pool of zo. Ik ken het geval niet, ik weet niet waarover het precies gaat. Voor mij is het moeilijk om dat te beoordelen. U mag me zoiets altijd melden. Veel mensen schrijven brieven naar het kabinet en naar de administratie.

De sociale organisaties dragen hier mijns inziens een verantwoordelijkheid. Ik zal dat bekijken, maar de vraag naar een sociaal bemiddelaar is nog niet expliciet gesteld. Ik weet niet of dat onze taak is, ik wil erover nadenken. Het zou goed zijn om wat meer informatie te krijgen. Misschien waren er wel signalen. Ik weet het niet. Ik kan dat niet inschatten.

De voorzitter: De heer Daniëls heeft het woord.

Koen Daniëls (N-VA): Minister, waar kunnen de ouders terecht? U zegt dat de vakorganisaties een rol te spelen hebben, maar in zulke situaties zijn ze partieel betrokken partij. Zou het niet goed zijn dat ouders en leerlingen op het administratieve niveau een melding kunnen maken? Kunnen ze niet naar een schoolbestuur stappen met de klacht dat leerkrachten na elke speeltijd tien minuten extra op de speelplaats blijven? Als de inrichtende macht in zo'n situatie niet wil optreden om het conflict niet op de spits te drijven, dan staan die ouders daar. Het lijkt me logisch dat er een meldpunt komt. Ik heb gezocht, maar er is dus niets. De sleutel zit bij de inrichtende macht, maar als zij de sleutel niet omdraait, blijft de deur op slot.

Ik wil u suggereren om werkonderbrekingen en prikacties met die woorden in de omzendbrief te zetten. Die leerkrachten beweren immers dat ze niet staken, dat ze zelfs hun werk niet onderbreken want ze houden toezicht op de leerlingen op de speelplaats. Het zijn dus mensen die de grenzen opzoeken. Dergelijke situatie is niet gezond.

Minister Hilde Crevits: Er bestaat geen meldpunt, mijnheer Daniëls, dat is juist, en gelukkig is er niet zoveel vraag naar. Ik hoed me ook: als we een meldpunt of zo zouden installeren, wil ik niet dat dat overbelast wordt met zaken die de scholen zelf moeten oplossen. U bent het daarmee eens. Het is de eerste taak van de school dat dat niet gebeurt. Dat is een grote verantwoordelijkheid.

Het is niet aan de Onderwijsinspectie om daartegen op te treden. Ouders en anderen kunnen zich altijd richten tot onze administratie. Het katholiek onderwijs heeft bemiddelaars, maar die worden pas aangesproken als men die stap zet. Of de ouders die stap kunnen zetten, dat denk ik niet. Ik kan niet zomaar 'ja, uitroepteken' zeggen op uw vraag. Voor mij is het van belang om de andere kant van de medaille eens te zien. We willen de scholen vertrouwen geven, ze hebben een verantwoordelijkheid, het is hun taak om dat op die manier te organiseren. Het kan niet dat men de grenzen zo aftast, dat hoort niet. Ik zal dit verder bekijken.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Ann Brusseel (Open Vld): Ik sluit me aan bij de vraag. Ik vind dit belangrijk. Ik heb hier vorig jaar vragen over gesteld, of althans een schriftelijke vraag: wat te

doen bij een staking? In hoeverre is een school verplicht om de leerlingen op te vangen en lessen te geven?

Ik heb heel wat discussies toen moeilijk kunnen beslechten met leerkrachten en ouders. De leerkrachten vinden dat ze recht op staken hebben en dat ze geen plicht hebben om de leerlingen op te vangen. De omzendbrief zegt dat ze de leerlingen wel moeten opvangen, ze moeten in van alles voorzien. Het laatste zinnetje komt neer op 'tenzij het allemaal niet lukt'. Er zijn ook scholen waar het hele team staakt. Er zijn problemen die moeilijk praktisch aan te pakken zijn.

Ik vind het belangrijk dat ouders kunnen laten weten dat ze in geval van staking degelijke opvang willen voor hun kinderen. Dat komt in conflict met het stakingsrecht, ik besef dat wel. Ik vind het belangrijk dat minderjarigen niet zomaar aan hun lot worden overgelaten op zulke dagen.

Minister Hilde Crevits: Ik ben nog maar iets meer dan een jaar bevoegd minister, maar gelet op het tumult dat er al is geweest met grote acties vind ik persoonlijk dat het overgrote deel van onze scholen zeer verantwoord omgaat met actiedagen of staken. Er komen zeer weinig of geen klachten binnen van ouders dat hun kind voor een gesloten poort stond. Ik denk dat de omzendbrief vrij duidelijk is: eigenlijk moet er in opvang worden voorzien. Ik heb dat ook al herhaaldelijk gezegd. Het kan nog veranderen, maar tot nu toe stel ik vast dat het onderwijs een schoolvoorbeeld is van verantwoord omgaan hiermee. Ik heb trouwens ook vastgesteld dat, toen de schoolpoorten werden gesloten naar aanleiding van de terreurdreiging, heel veel directeurs en leerkrachten echt wel bereid waren om te werken. Dat heeft nu niets met stakingen te maken, maar ik vind dat men daar wel zeer verantwoord mee omgaat. Ik neem de suggesties in elk geval mee. We bekijken of er een noodzaak bestaat om in te grijpen. Mijnheer Daniëls, het zou me ook interesseren om iets meer informatie te krijgen.

Koen Daniëls (N-VA): Minister, ik dank u. Ik heb uit uw antwoord begrepen dat u het inderdaad niet vindt kunnen dat leerlingen worden betrokken. U zegt te willen bekijken of men die randjes die ik net heb vermeld, kan meenemen in die omzendbrief.

U vraagt zich af of dat meldpunt wel nodig is. Ik volg u als u zegt dat men de inrichtende machten vertrouwen moet geven, maar als het conflict rijst tussen de inrichtende macht enerzijds en leerkrachten anderzijds, dan is die inrichtende macht natuurlijk betrokken partij, en dan zitten daar in de eerste plaats de leerlingen en hun ouders tussen. Misschien is het een oplossing om in die omzendbrief – die hadden de ouders immers wel gevonden – gewoon te vermelden dat dergelijke zaken ook kunnen worden gemeld, eventueel via hetzelfde mailadres waarlangs de inrichtende machten de staking melden. Dan hebben de ouders ook iets waartoe ze zich kunnen wenden als het nodig zou zijn.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Steve Vandenberghe aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het aparte statuut voor een directeur-coördinator (DICO) in het basisonderwijs
– 207 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer Vandenberghe heeft het woord.

Steve Vandenberghe (sp·a): Voorzitter, minister, geachte leden, de directeur-coördinator (DICO) in het basisonderwijs wordt aangesteld met stimuluspunten van de scholengemeenschap. Hij of zij wordt aangesteld via een tijdelijk andere opdracht

(TAO) en dient jaarlijks opnieuw een aanvraag te doen. Het is de raad van bestuur die bevoegd is om al dan niet die punten te gebruiken en in die functie te voorzien. De DICO wordt in de school dan vervangen door een waarnemend directeur.

In vergelijking met de coördinerend directeur (CODI) in het secundair onderwijs is de DICO niet decretaal geregeld en heeft hij geen extra vergoeding, maar net als die CODI vervult hij wel een middenkaderfunctie binnen de scholengroep, en eigenlijk ook wel een belangrijke middenkaderfunctie, zeker qua begeleiding van directeurs, vooral nieuwe directeurs. Zekerheid van betrekking op basis van een jaarlijkse verlenging is een smalle basis om op lange termijn te werken. Die persoon kost immers punten die ook voor andere doeleinden zouden kunnen worden gebruikt. Zo kan men er in een scholengemeenschap voor kiezen die punten te gebruiken om extra mensen voor ICT aan te stellen in het basisonderwijs, of om extra administratief personeel aan te stellen, om financieel verantwoordelijken de directeurs te laten ondersteunen. Dat zijn keuzes die moeten worden gemaakt. De omkadering voor administratie is in het basisonderwijs eigenlijk zo beperkt dat de opdracht in gevaar kan komen onder druk van de armoede in het basisonderwijs met betrekking tot die omkadering. In heel veel scholen is dat trouwens zo.

De realiteit wijst uit dat veel DICO's reeds jarenlang die opdracht vervullen en dat dat een logische loopbaankeuze is na een termijn als directeur te hebben gefungeerd. Specifieke competenties zorgen alvast dat de DICO zijn rol kan opnemen. In geen geval worden zijn functie en de rol in de regelgeving geëxpliciteerd en gevalideerd. Hij heeft zelfs geen recht op werkingsmiddelen, noch zijn er nascholingsgelden voor zijn verdere professionalisering beschikbaar.

De positie voor zowel de DICO als voor de vervanger biedt weinig perspectief op lange termijn. Integendeel, indien het onderliggende ambt van directeur zou worden opengesteld, wat volgens de omzendbrief kan, dan dreigt bij stopzetting van de opdracht van de DICO – wat jaarlijks kan, zonder enige motivatie of stappen qua evaluatie – een aanstelling in een kleinere school op grotere afstand. Ook qua evaluatie is dit immers niet geregeld. Die persoon zal dan krijgen wat zich aandient. Dat kan mogelijkerwijze ook een lagere wedde en hogere kosten betekenen. De DICO valt in dit geval onder de gewone reaffectatieregeling, wat natuurlijk niet motiverend is voor de mensen die dat willen doen. Nochtans is zo'n taak van directeur-coördinator in een basisschool ongelooflijk belangrijk.

Minister, bent u het ermee eens dat CODI en DICO evenwaardige functies zijn? Wilt u inspanningen doen om dat ook in het basisonderwijs te regelen zoals dat in het middelbaar onderwijs is geregeld? Bent u van mening dat, om een einde te maken aan de verschillende invullingen van de job en de onzekerheid, een decretale regeling voor DICO's absoluut noodzakelijk is? Dat is een van de punten waarop er echt een discrepantie is tussen basisonderwijs en secundair onderwijs. Ik zal daar echt op blijven hameren, want dat is heel belangrijk. Mijn volgende vraag is gelijkaardig. Minister, neem me dat niet kwalijk, maar ik vind dit zo belangrijk dat ik het moet blijven herhalen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer Vandenberghe, dit is uiteraard een zeer pertinente vraag. Ik wil uiteraard ja antwoorden op een aantal zaken.

CODI en DICO zijn zeer belangrijke functies binnen de huidige organisatie van de scholengemeenschappen. In de decreten houdende de rechtspositie van de personeelsleden van het onderwijs is inderdaad in een mandaat voorzien voor de coördinerend directeur van scholengemeenschappen in het secundair onderwijs. Voor het basisonderwijs is een dergelijk mandaat inderdaad niet opgenomen. Ik wil er wel op wijzen dat ik die regelgeving niet heb uitgevonden, maar voor alle problemen is er altijd wel een oplossing.

Men kan wel in het basisonderwijs een directeur belasten met een coördinerende opdracht voor de scholengemeenschap, maar de manier waarop dat wordt ingevuld, kan lokaal natuurlijk zeer sterk verschillen.

Net zoals de coördinerend directeur in het secundair onderwijs, is de functie van directeur-coördinator scholengemeenschap nauw verbonden met de figuur zelf van de scholengemeenschappen. U weet dat volgens de bestaande regelgeving de huidige termijn van de scholengemeenschappen loopt tot 2020.

U raakt een terecht punt aan, maar ik zou de oplossing liefst zoeken in het hele dossier bestuurlijke optimalisatie, dat sowieso de komende periode moet worden aangepakt. Dat dossier zal een belangrijke impact hebben. Binnen de besprekingen van de bestuurlijke optimalisatie is het van belang om te bekijken hoe de huidige CODI's en DICO's scholengemeenschap basisonderwijs in de toekomst een gelijkwaardige plaats kunnen krijgen.

Ik kan het nu niet individueel oplossen, maar ben er wel toe bereid om dat mee te nemen in de globale discussie die sowieso nog zal volgen.

De voorzitter: De heer Vandenberghe heeft het woord.

Steve Vandenberghe (sp·a): Minister, ik begrijp uw betoog, maar het hangt natuurlijk vast aan al die andere zaken, aan het gebrek aan administratieve ondersteuning in basisscholen. Het is heel correct dat scholengemeenschappen die punten krijgen om ze te gebruiken. Maar mocht er sowieso decretaal vastgelegd zijn dat er meer ondersteuning is, zou elke scholengemeenschap of elke raad van bestuur automatisch de keuze maken om die coördinerend directeur ook in het basisonderwijs aan te stellen. Zolang men in vergelijking met het secundair onderwijs heel erg matig wordt bedeeld om die directies en scholen te ondersteunen, zal men ook dat probleem niet oplossen. Het debat zal dus in zijn totaliteit moeten worden gevoerd.

Het wordt ook gestaafd door cijfers. Vanaf een bepaald aantal leerlingen in het secundair onderwijs heb je automatisch recht op een adjunct-directeur. Ook dat is niet geregeld in het basisonderwijs: daar heb je nooit recht op een adjunct-directeur, ook al heb je grote scholen. Je kunt het in alles doortrekken.

Minister, ik weet dat u nog maar één jaar minister van Onderwijs bent. Maar de verschillen tussen het basisonderwijs en het secundair onderwijs zijn op allerlei punten echt heel groot. Ik hoop dat we tijdens de paar jaren dat ik hier kan zetelen, daaraan samen een aantal dingen kunnen veranderen. Het is niet de bedoeling dat de wielen eraf draaien.

De voorzitter: Mevrouw Krekels heeft het woord.

Kathleen Krekels (N-VA): Mijn betoog loopt wat gelijk met het tweede betoog van de heer Vandenberghe.

Ik wil de scheidingslijn tussen de theorie en de praktijk onder de aandacht brengen. In de omzendbrief rond het invullen van de formulieren basisonderwijs staat effectief dat men maximaal voor twee halftijdsen of één voltijdse zo'n functie van directeur-coördinator kan inrichten. Het GO! volgt dat in de praktijk vrij sterk en organiseert het ook zo. In het vrij onderwijs is dat veel minder het geval. Dat heeft inderdaad te maken met die stimuluspunten. Men heeft 120 stimuluspunten nodig voor een voltijdse betrekking, maar kleinere schoolgemeenschappen hebben die vaak niet. Zij bekijken dan vaak hoe ze die stimuluspunten kunnen inzetten. Stel dat ze er 90 hebben in plaats van 120. Vaak zal men nog twintig of dertig stimuluspunten gebruiken voor administratieve ondersteuning. Scholen die geen volledige

administratieve ondersteuning hebben, kunnen door er hier en daar punten bij te doen, wel een voltijdse administratieve ondersteuning krijgen.

Hetzelfde gebeurt met zorgcoördinatorpunten. Sommige scholen hebben geen volledig recht op een voltijdse of volledige zorgcoördinator en zetten die stimuluspunten daar dan ook voor in. Ook voor beleidsondersteuningsuren gebeurt dat. Ze zullen proberen die stimulusuren op verschillende domeinen in te zetten, waardoor er inderdaad nog maar een paar stimuluspunten overblijven voor zo'n coördinerend directeur. Dat heeft als gevolg dat een van de directeurs die functie erbij neemt en zich ontfermt over personeelsbeleid, de administratie die erbij komt kijken of werkgroepen. Dat gaat dan ten koste van de uren in hun eigen school.

Zoals de heer Vandenberghe aangeeft, is het dus heel belangrijk dat er in een groter geheel aandacht aan wordt gegeven. De directeurs zijn heel creatief: ze proberen op te vangen wat ze te kort komen. Ze gebruiken daarvoor dan punten die er eigenlijk niet voor bedoeld zijn. We moeten ons daarvan bewust zijn. Dat is een heel belangrijk gegeven.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): De zorgen die door de collega's werden geformuleerd, zijn deels terecht. Minister, daarom zijn uw voorgangers die dit hebben ingevoerd daarover in het verleden meermaals ondervraagd.

Het is juist dat we dit zeker en vast moeten bekijken in het kader van de discussie rond bestuurlijke optimalisatie. Eén element moeten we wel zeer duidelijk stellen: als het gaat over een mandaatfunctie, kan men niet vastbenoemd worden. Want anders loop je het risico dat er een overtollig personeelslid is wanneer het mandaat eindigt. Ik denk dat daarover een heel duidelijke communicatie moet bestaan met het veld, zodat er geen verkeerd verwachtingspatroon kan groeien.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: De vraag interesseert mij uitermate.

De regels zijn wat ze zijn. Ik kan die regels niet zomaar aanpassen. De budgettaire context waarin we zitten, is ook moeilijk.

Vind ik dat dat gelijk moet zijn in het secundair onderwijs en het basisonderwijs? Ja, dat is de logica zelf.

Mevrouw Krekels, uw betoog heeft mij wat verward. Was dat een pleidooi voor schaalvergroting en domeinoverschrijdende – tussen secundair en basisonderwijs – schaalvergroting? Een aantal basisscholen behoren tot scholengemeenschappen die enkel basisonderwijs omvatten. Die functie bestaat daar dus niet. *(Opmerkingen van Kathleen Krekels)*

De discrepantie die de heer Vandenberghe aanhaalt, blijft bestaan. De punten worden creatief ingezet, maar er werd niet in voorzien. *(Opmerkingen van Kathleen Krekels)*

Ja, ze voeren ze uit. Maar zoals de heer Vandenberghe zegt, is het in de codex voor de ene standaard wel opgenomen en voor de andere niet. Dat is natuurlijk een verschil, dat we wellicht moeten proberen weg te werken.

Mijnheer De Meyer, wat bedoelt u met 'benoeming'? Ik dacht dat het om een mandaatfunctie ging in het secundair onderwijs.

Jos De Meyer (CD&V): Er is daarnet gesproken over jobzekerheid. We mogen geen verkeerd verwachtingspatroon creëren. Het gaat om mandaten, en daar is

het niet verstandig om vast te benoemen, want dat zou achteraf grote problemen kunnen geven.

Minister Hilde Crevits: Daar ben ik het mee eens.

Er is wel een verschil tussen de behandeling van het lager en secundair onderwijs. *(Instemming)*

Dan begrijpen we elkaar goed.

Steve Vandenberghe (sp·a): Ik ben begonnen met rondetafelgesprekken met al heel veel directeurs in West-Vlaanderen, ook van het basisonderwijs. Ik merk dat ze gemiddeld amper 10 procent tijd hebben om bezig te zijn met het pedagogische aspect. Dat verontrust me. Ik heb een steekproef gedaan bij vijftien directeurs van grote en kleinere scholen, en ze zeggen allemaal hetzelfde. Het doen van functionerings- en evaluatiegesprekken zit daar nog niet eens in. Ze doen die op vrijdagavond of woensdagnamiddag.

Minister Hilde Crevits: Ik heb die regels niet uitgevonden. Ik begrijp u en ik ben bereid om bij te sturen. We weten allemaal hoe complex een en ander is. Ik zal proberen om de regelgeving tijdens deze legislatuur duidelijker te maken, maar het hangt ook samen met budgettaire keuzes. We moeten ook nagaan hoe we de lat tussen secundair en basisonderwijs meer gelijk kunnen leggen. Er is een aanzienlijk verschil tussen. Als scholen samenwerken, kan er wel meer tijd worden gemaakt voor andere zaken. Ook dat debat moeten we in de toekomst voeren.

Steve Vandenberghe (sp·a): Ik ben uw partner in uw kruistocht.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Ann Brusseel aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de renovatie van het Koninklijk Conservatorium van Brussel
– 473 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Ann Brusseel (Open Vld): Voorzitter, minister, de toestand van het Koninklijk Conservatorium van Brussel is niet alleen zorgwekkend, maar ook bijzonder bedroevend. Ik trap een open deur in wanneer ik u wijs op de noodzaak tot alomvattende renovatie die niet langer uitgesteld mag worden.

Ik heb de historiek recent nog geschetst aan Vlaams minister Gatz in de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand van 24 juni en gevraagd naar een stand van zaken van het dossier. Hij antwoordde mij dat er aan het begin van de legislatuur een afspraak was gemaakt tussen u en hemzelf aangaande de opvolging, maar dat de voorzet van het federale niveau diende te komen. De Regie der Gebouwen is immers eigenaar van het gebouw in de Regentschapsstraat en in grote mate verantwoordelijk voor de toestand ervan.

Dankzij de schriftelijke vraag van mevrouw Lijnen van de Open Vld-fractie in de Kamer van 3 juli weten we van bevoegd minister Jambon dat de Regie der Gebouwen sinds 2003 een totaalbedrag van 1.295.194,14 euro aan dringende herstel- en onderhoudswerken heeft uitbesteed. Ik had al vernomen dat de Regie der Gebouwen jaarlijks een bedrag had begroot voor het conservatorium, maar toen ik het deze zomer bezocht, dacht ik dat er nauwelijks 20 euro aan was uitgegeven. Het gebouw ziet er slecht uit langs buiten, maar binnenin valt het enorm op. Er zijn

problemen met het dak en het regent hier en daar binnen. In een van de lokalen is een piano door de vloer gezakt, waardoor je in het lokaal eronder de poten ziet steken. Grote delen van het gebouw zijn dan ook niet meer toegankelijk.

Men heeft voor meer dan een miljoen euro werken uitgevoerd, maar die hebben niet kunnen verhinderen dat de verkrotting van het gebouw verder gaat. Men heeft verwarmingsketels vervangen, men heeft asbest verwijderd, men heeft dringende elektriciteitswerken gedaan, om de veiligheid te garanderen en het verval enigszins in te perken.

Ondertussen werd het initiatief genomen om een naamloze vennootschap op te richten van waaruit de renovatie zou gebeuren, en die later ook de exploitatie van het gebouw op zich zou nemen. Het startkapitaal voor die nv wordt geleverd door zowel de Franse Gemeenschap en de Regie der Gebouwen als de nv School Invest. Volgens minister Gatz was de Regie der Gebouwen eind juni van dit jaar bezig met het bestek voor de opmaak van het masterplan. Vervolgens zou eind dit jaar of begin 2016 een overheidsopdracht rond het renovatieproject in de markt worden geplaatst, zodat de feitelijke werkzaamheden vanaf 2018 zouden kunnen aanvatten. We zijn nu enkele maanden later en ik had deze keer graag van de minister van Onderwijs vernomen wat de stand van zaken is.

Minister, is de betreffende nv ondertussen al opgericht? Welke vertegenwoordigers zullen in het bestuur zetelen? Hebt u overleg gepleegd met uw Franstalige collega Joëlle Milquet, aangezien de site ook gebruikt wordt door het Conservatoire royale de Bruxelles? Hebt u zicht op het verdere verloop van het renovatiedossier? Zal het nog steeds mogelijk zijn om in 2018 met de werken te starten?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Collega Brusseel, ik kan alleen maar beamen dat het dossier van het conservatorium zeer traag – te traag – vooruitgaat. Na een vergadering op 13 mei 2015 hebben op 21 oktober en 16 november 2015 op het kabinet van federaal minister Jambon werkvergaderingen plaatsgevonden met de Regie der Gebouwen, het kabinet-Reynders, vertegenwoordigers van de Vlaamse Gemeenschap – de kabinetten van minister-president Bourgeois, minister Gatz en mezelf – en vertegenwoordigers van de Franse Gemeenschap, namelijk de kabinetten van ministers Demotte en Milquet.

De vennootschap zelf is nog niet opgericht. De ontwerpstatuten en een ontwerp van aandeelhoudersovereenkomst zitten in een finale fase. Er was nog één discussiepunt rond het toekomstige gebruik van de grote concertzaal, maar ik heb goede hoop dat we dat kunnen afronden op het niveau van de werkgroep. Er is afgesproken om dat elektronisch te proberen af te ronden. Namens de Vlaamse overheid hebben wij vorige week een voorstel hiertoe geformuleerd. Als de diverse regeringen kunnen instemmen met de voorbereide statuten, kan tot oprichting van de vennootschap overgegaan worden.

Parallel hebben de vertegenwoordigers op de werkgroep vernomen dat het bestek voor de studieopdracht die zou worden uitgevoerd, ook nog altijd niet gepubliceerd is. Er lopen daarover gesprekken tussen Beliris en de Regie der Gebouwen. De federale overheid zou proberen om dat bestek nog dit jaar te lanceren. De vertegenwoordigers van de gemeenschappen zullen over dat bestek geïnformeerd worden en er is ook afgesproken dat de studie begeleid zou worden door een begeleidingsgroep waarin ook de twee gemeenschappen en de conservatoria zelf betrokken zouden worden.

Op de werkgroep was er ook een consensus dat het resultaat van de studieopdracht zou moeten toelaten om een aanbesteding te lanceren voor een design-and-buildopdracht voor die renovatie. Dat betekent dat de studie voldoende diepgaand

moet zijn met betrekking tot het programma en de eisen voor het vernieuwde gebouw. Zo zouden we sneller tot een realisatie komen.

Er is tot slot ook een consensus in de werkgroep – en dat droeg ook de voorkeur van het conservatorium weg – om het gebouw tijdens de renovatie volledig vrij te maken, zodat de aannemer in een leeg gebouw kan doorwerken en er dus geen gefaseerde aanpak komt. Mijn vertegenwoordiger houdt ook samen met de vertegenwoordiger van collega Gatz de mensen van het conservatorium geïnformeerd.

Ik kan mij nog niet uitspreken over het tijdstip van de renovatie en de effectieve start ervan. Eerst moet immers nog de studieopdracht gelanceerd worden en moet er een aanbesteding komen voor de design-and-buildopdracht. We proberen in elk geval om traag, maar gestaag vooruit te komen.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Ann Brusseel (Open Vld): Minister, bedankt voor uw antwoord. Ik ben ervan overtuigd dat het niet aan de Vlaamse Regering zal liggen dat het nu nog traag vooruitgaat, als ik zie hoeveel druk er wordt gezet voor de oprichting van die nv. We merken ook dat er al in de vorige legislatuur een wil was vanuit de Vlaamse Gemeenschap om dit tot een goed einde te brengen.

Nu vraag ik mij wel af wat de moeilijkheden zijn voor de oprichting van de nv. Ik heb de indruk dat dat alles vertraagt. Ik dacht dat er al statuten waren. Het baart mij toch zorgen dat het zo traag vooruitgaat. Ik had gedacht dat die nv onderhand wel op poten zou staan, want er werd in de vorige legislatuur al over gesproken. Het is iets waar niet alleen de mensen die in het conservatorium werken, de directie en de directie van de Erasmushogeschool moedeloos van worden, maar waar elke muziekliefhebber in deze stad en in dit land moedeloos van wordt.

De akoestiek van de concertzaal waarover u spreekt en waarover discussie bestaat tussen Bozar en de scholen, is immers van een fantastische kwaliteit – tenzij men de gaten in het dak nog groter laat worden. Ik kan begrijpen dat er over het gebruik van een zaal enige discussie bestaat, want studenten hebben die zaal ook nodig om te kunnen repeteren, zeker in grote groepen. Samenwerking met andere instanties mag geen probleem zijn. Men moet ook realistisch zijn: het aantal uren dat de scholen die zaal nodig hebben, is aanzienlijk.

Als de werken niet kunnen starten in 2018 en er intussen nog wat winterse buien vallen, ziet het er niet goed uit voor die school. Ik maak me daar zorgen over.

Ik ben het ermee eens dat er grondige studies nodig zijn. Het is ook goed dat de gemeenschappen daarbij zullen worden betrokken en daarover zullen worden geïnformeerd, maar het feit dat die nv nog niet is opgericht en het bestek nog niet is gepubliceerd, geeft me de indruk dat er voor de Regie der Gebouwen geen haast bij is. Dat baart me zorgen.

Ik vrees dat de mensen van de Erasmushogeschool niet bepaald gerustgesteld zullen zijn. Minister, misschien kunt u wat bijkomende uitleg geven over het probleem van de statuten of de nv.

Wanneer men het gebouw volledig vrij zal maken tijdens de renovatie – dat lijkt me goed omdat men dan snel kan doorwerken – kan men dan tussentijds zorgen voor een andere locatie voor het conservatorium, of moet het conservatorium zelf op zoek gaan naar een locatie? Kan de Vlaamse Gemeenschap de school helpen om die periode te overbruggen voor wat de infrastructuur betreft?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mevrouw Brusseel, ik heb geprobeerd u duidelijk te maken waar het knelpunt zit. Die statuten zijn nog niet gepubliceerd omdat het gebruik van die grote concertzaal daarin moest worden opgenomen. Wij hebben een voorstel geformuleerd dat elektronisch zou kunnen worden afgehandeld. Dan kan alles starten.

Ik ben absoluut niet blij met al die commotie. Het moet vooruitgaan, daar hebt u 100 procent gelijk in. Het is alleen niet enkel mijn verantwoordelijkheid. Vanuit Vlaanderen duwen we volop aan de kar.

We kunnen ons druk maken over het feit dat de Regie der Gebouwen daar geen haast mee maakt. Door veel te vergaderen proberen we dat nu te regelen.

We hebben nog even tijd om naar een alternatieve locatie te zoeken. Nu is het van belang of het een design-and-buildopdracht wordt. Dan moet eerst een bestek worden opgemaakt en beslist worden wie dat zal doen. Pas dan kunnen we beginnen met de praktische zaken te regelen. Ik ben blij dat u ermee instemt om niet in verschillende fases te werken. In dat geval zouden we beginnen aan de processie van Echternach.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Ann Brusseel (Open Vld): Ik dank u voor de verduidelijking. Als het kalf gebonden ligt in die concertzaal, hoop ik dat men eruit geraakt en dat daarbij rekening wordt gehouden met de vragen van de conservatoria. Die zijn niet van slechte wil. Men moet willen inzien dat beide scholen die zaal echt nodig hebben. Het zou heel mooi zijn indien alles in ere zou kunnen worden hersteld, want dan zou ook de Koningin Elisabethwedstrijd daar opnieuw kunnen plaatsvinden. Voor tal van onderdelen van de wedstrijd was dat toch een van de zalen waarmee we internationale roem genoten.

Ik weet dat het niet uw verantwoordelijkheid is. Zoals ik u ken, zou het in dat geval wel veel sneller vooruitgaan.

Ik zal dit dossier verder opvolgen en hoop dat er snel een consensus wordt gevonden over het gebruik van de concertzaal waarbij iedereen begrip heeft voor de vraag van de scholen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Elisabeth Meuleman aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de duurtijd van de opleiding vroedkunde
– 412 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Elisabeth Meuleman (Groen): De bachelor in de verpleegkunde wordt binnenkort verlengd van een drie- naar een vierjarige opleiding. Dit wegens de toenemende complexiteit van het beroep en ook het feit dat Europa heel wat eisen oplegt aan de opleiding. Ook in de bachelor vroedkunde stijgt de complexiteit. Hier zijn heel wat stage-uren en praktijkuren vereist, en is er bovendien de recente uitbreiding van de bevoegdheden van de vroedvrouw. Blijkbaar is het ook zo dat in de meeste andere Europese landen men minstens vier jaar moet studeren om vroedvrouw te worden, en duurt het in de praktijk voor Vlaamse studenten ook vaak vier jaar. Onder andere de Arteveldehogeschool en een aantal mensen die daarover een opiniestuk hebben geschreven, zijn van mening dat ook de opleiding tot bachelor in de vroedkunde het best verlengd zou worden tot vier jaar om

studenten alle nodige competenties te laten verwerven. Een opiniestuk hierover kon op de website van de Arteveldeschool worden geraadpleegd.

Minister, overweegt u ook de bachelor in de vroedkunde te verlengen met één jaar? Zo niet, hoe rijmt u dit met de toenemende bevoegdheden voor de beroepsbeoefenaars en met de toenemende complexiteit van het beroep? Zo ja, welke timing en welk stappenplan zult u volgen?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mevrouw Meuleman, dit is een zeer interessante vraag. Beroepsverenigingen komen zeer regelmatig pleiten om een opleiding aan te passen aan de actualiteit. Daarbij wordt vaak verwezen naar het buitenland. Zo ook pleit de beroepsvereniging van de vroedvrouwen al twintig jaar voor een verlenging van de studieduur. Dat alleen is natuurlijk geen reden om daartoe over te gaan. We moeten zuinig zijn met het verlengen van het aantal studiejaren voor opleidingen. Wat we met de verpleegkunde hebben gedaan, mag wat mij betreft geen sneeuwbaleffect genereren voor allerlei opleidingen die vinden dat de studieduur moet verlengen. Ik heb ondertussen al vragen in die zin gekregen van andere opleidingen.

De studieduur van de bachelor verpleegkunde wordt verlengd op basis van artikel II.161 van de Codex Hoger Onderwijs. Voor de gezondheidszorgberoepen bestaat een Europese richtlijn die bepalingen bevat over de opleidingen tot deze beroepen. Van die richtlijn wordt in 2016 een nieuwe versie van kracht. Bij de accreditatie van een opleiding moet de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie (NVAO) ook expliciet checken of die opleiding voldoet aan de Europese vereisten.

Voor zowel de bachelor verpleegkunde als de bachelor vroedkunde heeft de NVAO bij de vorige visitaties aan de visitatiecommissie gevraagd om de conformiteit aan de Europese richtlijn expliciet te checken. In beide gevallen heeft dit geleid tot een aanvullend visitatierapport. Die rapporten werden gepubliceerd in april en februari 2015, en zijn beschikbaar op de website van de Vlaamse Universiteiten en Hogescholen Raad (VLUHR): www.vluhr.be/rapporten.

Voor de opleiding verpleegkunde heeft de visitatiecommissie vastgesteld dat die niet kon voldoen aan de Europese richtlijn. Daarom is de taskforce opgestart en is er uiteindelijk besloten om in een extra jaar te voorzien. En nu komt het, mevrouw Meuleman: bij de opleiding vroedkunde heeft de visitatiecommissie vastgesteld dat er zich geen probleem voordoet met betrekking tot het behalen van de Europese richtlijn. Er is dus geen aanleiding om op basis van hetzelfde artikel van de Codex Hoger Onderwijs over te gaan tot een verlenging van de opleiding vroedkunde. De reden om het wel te doen bij verpleegkunde is er niet bij de opleiding vroedkunde.

Dat wil niet zeggen dat ik ongevoelig ben voor de argumenten van de opleiding vroedkunde. We zijn daarover in overleg met de hogescholen en het werkveld. Het is eveneens zo dat vroedkunde en verpleegkunde verwant zijn met elkaar. Tot twintig jaar geleden waren het varianten van dezelfde opleiding. Maar voor een automatische koppeling van de twee op het vlak van studieduur is er momenteel geen reden. Dat kan ook niet omdat het ene een positieve evaluatie heeft gekregen, terwijl het andere een evaluatie kreeg die zegt dat we dit niet kunnen realiseren. Dit moet opleiding per opleiding worden bekeken.

Dus: ja, we overleggen, maar neen, uit de verlenging van de opleiding verpleegkunde volgt helemaal niet automatisch de noodzaak tot de verlenging van de opleiding vroedkunde.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Elisabeth Meuleman (Groen): Minister, ik heb een bijkomende vraag. Ik heb daar geen bijzonder uitgesproken mening over. Maar ik vond toch dat er gelijkenissen zijn tussen beide opleidingen en dat er heel wat praktijk wordt verwacht. In het opiniestuk stond ook: "Daarbij komt nog dat de wetgever recente beroepsbevoegdheden van de vroedvrouw uitgebreid heeft, onder andere met de bevoegdheid om een aantal geneesmiddelen voor te schrijven. Bijgevolg zijn ook de opleidingsvereisten veranderd en complexer geworden, en is het moeilijker geworden." Ik vroeg mij af of die opleidingsdoorlichting is gebeurd voor die bevoegdheden erbij zijn gekomen. Dat zou de zaak kunnen veranderen.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Collega's, wat in dit kader niet onbelangrijk is, is artikel 149 van de Gezondheidswet van 10 april 2014. Daarin worden heel specifiek een aantal bepalingen vastgelegd inzake vroedvrouwen en vroedmannen. Er wordt ook een duidelijk onderscheid gemaakt tussen verpleegkundigen enerzijds en vroedvrouwen en vroedmannen anderzijds. Bij een discussie over deze aangelegenheid in het federaal parlement heeft minister De Block gezegd dat er een afsplitsing werd gemaakt tussen de competenties van vroedkundigen en verpleegkundigen. Zij vond dat een goede zaak. Zij wijst er ook op dat voor wat betreft de opleiding vroedkunde er zelfs een aantal elementen, die tot nu toe in de opleiding zaten, mogelijk in de toekomst niet meer zouden moeten inzitten, en dat er mogelijk een aantal nieuwe elementen wel zouden worden opgenomen. Ik geef dit alleen maar ter aanvulling.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Ann Brusseel (Open Vld): Minister, ik onderschrijf uw stelling dat we moeten oppassen voor een sneeuwbaleffect in de studieduurverlenging. Er zijn afwegingen te maken. Als er een aantoonbare noodzaak is, dan moeten we dat in overweging nemen. Als dat niet zo is, dan moeten we ons behoeden voor studieduurverlenging, zeker als we meer vroedkundigen nodig hebben op de arbeidsmarkt. Ik denk aan thuisbegeleiding na de bevalling van de kersverse mama's en hun kindjes.

Men heeft het over vroedvrouw, maar is dat nog steeds de officiële titulatuur? Of gaat het over vroedkundigen? Ik pleit voor die laatste term omdat die genderneutraal is. Liever vroedkundigen dan vroedvrouwen, en liever arts dan geneesheer uiteraard. Maar dat wist u al.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Ik ben voor een zo sober mogelijke toepassing van de studieduurverlenging. Het resultaat is raadpleegbaar en heb ik hier bij me. Ik weet niet zeker of de laatste wijzigingen zijn opgenomen, maar dat is de reden waarom we in overleg zijn met de hogescholen en het werkveld. Ik wil wel een verstandige keuze maken. Als het niet moet, dan zal ik het niet doen. We moeten het principe van de soberheid proberen toe te passen. Als er extra's nodig zijn, dan zal ik een nieuwe evaluatie laten maken. Dat is mijn lijn.

Het is niet met volle goesting dat ik verpleegkunde naar vier jaar heb gebracht. We proberen daar alle specialisaties in te stoppen, zodat je de facto maar een half jaar extra nodig hebt voor de specialisatie. Ik probeer het voor de studenten zo efficiënt mogelijk te organiseren.

De bevoegdheid om medicatie voor te schrijven dateert al van 2014. Het verslag dat ik heb, is van februari 2015. Dat zit er dan mee in verwerkt. Ik maak een klein voorbehoud voor mogelijke wijzigingen nadien. De lijn is zo sober mogelijk. Ik erken dat er een verwevenheid is, maar als men voor vroedkunde de Europese richtlijnen haalt en voor verpleegkunde niet, dan is het logisch dat ik een verschillende behandeling plan. We zijn in overleg met het werkveld.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Steve Vandenberghe aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de nood aan meer administratieve ondersteuning in het basisonderwijs en aan een mogelijke gelijkstelling met het secundair onderwijs – 213 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer Vandenberghe heeft het woord.

Steve Vandenberghe (sp·a): Dit is een vraag om uitleg van 14 oktober, maar eigenlijk is het een herhaling.

Ondertussen heb ik die materie al enkele keren aangehaald. Het is daarom nogal nutteloos om de hele vraag om uitleg opnieuw te stellen. De vragen zijn al gesteld, minister, en u bent het ermee eens dat er een tekort is aan administratieve ondersteuning in de basisscholen. U bent ervan overtuigd dat er een gelijkstelling moet zijn. We hebben dat daarnet al besproken.

Per hoeveel leerlingen heeft het secundair onderwijs recht op een administratief medewerker, per hoeveel leerlingen in het basisonderwijs? Ik ben ondertussen twee maanden actief in het parlement en heb dat kunnen uitzoeken. Dit is dus een achterhaalde vraag.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Dit is een oud zeer. Er werd verwezen naar een reactie van mijn voorganger op de resultaten van het onderzoek van het Rekenhof. Ik citeer hem: "Het is niet onlogisch dat er een verschil blijft omdat een basisschool en een secundaire school qua structuurorganisatie en profiel van leerlingenpopulatie niet gelijk zijn."

Ik heb die regels niet uitgevonden. Het stond op papier. U hebt er niets mee te maken en ik ook niet, maar het is wel de realiteit. Ik ben het met die uitspraak eens en niet eens. De vraag is of die verschillen gerechtvaardigd zijn, want die zijn wel vrij groot.

Het basisonderwijs is een zeer cruciaal onderwijsniveau. Als het over besparingen gaat, dan proberen we dat niveau zoveel mogelijk te ontzien. U vraagt of ik me zal inzetten om die gelijkheid beter te realiseren. Het antwoord is ja, uitroepteken.

Steve Vandenberghe (sp·a): Uw voorganger zei dat het basisonderwijs en het secundair onderwijs niet gelijk zijn. Dat is ook wel zo. Je kunt niet alles op dezelfde leest schoeien, want er wordt op een andere manier gewerkt. Daar had hij wel een punt. Ik heb mijn punt voldoende duidelijk gemaakt en ik zal er zeker voor blijven ijveren.

De voorzitter: Mevrouw Krekels heeft het woord.

Kathleen Krekels (N-VA): Minister, ik wil hier even verwijzen naar mijn vraag om uitleg van 5 maart vorig jaar. Ik vroeg naar de administratieve vereenvoudiging ten voordele van de directies in het basisonderwijs. U gaf net als nu aan dat u die bezorgdheid deelde. U gaf ook een korte opsomming van enkele gerealiseerde kleine planlastverminderingen, die positief werden onthaald. U zei dat er nog meer werk aan de winkel was. De vraag werd ook aan de inspectie doorgespeeld, aangezien doorlichtingen een enorme planlast veroorzaken en u verwees naar het uitgangspunt van de beleidsnota, namelijk het basisvertrouwen dat we aan scholen geven om hun

interne kwaliteit te waarborgen. Op welke manier heeft de onderwijsinspectie aangegeven te kunnen bijdragen tot een al dan niet kleine planlastvermindering?

Minister, in uw antwoord verwees u naar operatie Tarra. Bij de bespreking van de beleidsbrief heb ik gevraagd naar de opvolging van het planlastenonderzoek. U zei dat u verwachtte dat het onderzoek in januari aan de commissie zou worden voorgesteld. Die resultaten zijn een belangrijk onderdeel van dit dossier.

Minister, u kaartte ook aan dat de versterking van de bestuurlijke samenwerking en schaalvergroting een positief effect zou kunnen hebben op die planlast in het onderwijs. Zijn daarvoor al stappen ondernomen?

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Voorzitter, minister, dit is een interessante vraag. Ik zal niet naar een bloemlezing uit antwoorden verwijzen, maar ik verwijs wel naar een interessante studiedag op 3 april 2014. Sommigen onder u en ikzelf waren aanwezig. Toen werd de problematiek voorgelegd aan de verschillende politieke partijen vanuit de directies basisonderwijs, weliswaar van de katholieke koepel.

Mevrouw Krekels, over wat uw partij daar verteld heeft, kan de heer Van Dijck u meer vertellen, hij was ook aanwezig. Ik zal hem dus niet citeren.

Mijnheer Vandenberghe, het lijkt me wel interessant om te vertellen wat sp.a er heeft gezegd. De woordvoerders waren Bruno Tobback en Kathleen Deckx, toch niet van de minsten. Ik lees in het verslag van Forum: "Sp.a denkt heil te kunnen vinden in de bestuurlijke schaalvergroting zodat bepaalde taken over de scholen heen kunnen ingericht worden". En in het verslag van de Vereniging voor Directies Basisonderwijs van het Gemeenschapsonderwijs (VIRBO) staat: "Ze zien vooral heil in een bestuurlijke schaalvergroting en planlastvermindering: de opdracht van de directeur ontlasten door het centraliseren van taken in de scholengemeenschap. Daarom willen zij de scholengemeenschap versterken. Ik geef het u maar mee om aan te tonen dat er geen eenvoudige oplossingen zijn voor complexe problemen.

Maar laat het duidelijk zijn, minister, dat ik de fundamentele bezorgdheid van de collega terecht vind. Het is ook onze bezorgdheid, maar simpele oplossingen liggen niet onmiddellijk voor het rapen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mevrouw Krekels, u was er misschien niet de hele tijd. Ik heb deze voormiddag al een paar keer gezegd dat de resultaten van Tarra hier worden voorgesteld zodra de commissie er tijd voor heeft. Dan kunnen we ermee aan de slag.

Er werd gevraagd naar een voorbeeld van wat de inspectie al heeft gedaan. Heel simpel: bij het openen van een nieuwe, extra vestiging gaat de inspectie niet meer op voorhand langs. Opengaan mag, de inspectie wordt opgenomen in de algemene inspectie. Dit is een klein voorbeeldje, maar dit is voor de scholen niet onbelangrijk. We gaan er dus van uit dat scholen die al een goede werking hebben en een extra vestiging openen, dat op een goede manier zullen doen. De basis is vertrouwen.

Bij alles wat we loslaten in Onderwijs, komt er onmiddellijk een golf vragen over wat er in de plaats komt, denkt u maar aan het ziektebriefje. Als het antwoord daarop "niets" is, kijkt men heel verwonderd, dat is ook het geval bij de vestigingen. We moeten dit durven doen in een aantal gevallen: loslaten en vertrouwen geven.

We zijn aan het werken aan een inspectie 2.0. Mijn lijn daarbij is duidelijk: er moeten maar gegevens worden bijgehouden die iemand ook voor zichzelf zou bijhouden

of waarvan men weet dat wanneer ze aan de overheid worden gegeven, ze die ook terug zullen krijgen om ze te gebruiken. Het mooiste voorbeeld hiervan zijn de leerlingvolgsystemen. De resultaten van de leerlingen in het hoger onderwijs gaan nu terug naar alle scholen. Wij publiceren ze niet, we kunnen dat ook niet doen. De school is zelf in staat om te bekijken hoe de eigen leerlingen het doen in het hoger onderwijs. Ik heb al complimentjes gekregen van directeurs uit het secundair onderwijs. Ze zeggen me: "Fantastisch, de Vlaamse overheid doet het beter dan dat wij het als school ooit zouden kunnen doen." Dit is nog maar het eerste of tweede jaar dat het gebeurt, maar het zijn kleine dingen die zin geven aan het bijhouden en doorgeven van bepaalde gegevens. We doen er iets mee. We geven ze terug en de school kan er actief mee werken. Dat is ook Tarra voor mij: er zin aan geven.

Mijnheer De Meyer, u vulde aan wat ik ook al zei: er bestaan inderdaad geen wonderoplossingen. Afhankelijk van de samenstelling van de regering zegt een partij het ene of het andere, maar ik denk dat we over de partijgrenzen heen de bezorgdheid delen dat een directeur professioneel is en moet kunnen doen waar hij voor aangesteld wordt. En in het onderwijs heeft dat natuurlijk in grote mate te maken met de pedagogische opdracht die de school heeft.

Ik zal me echt inspannen om verbeteringen aan te brengen en om voor wat soelaas te zorgen.

De voorzitter: De heer Vandenberghe heeft het woord.

Steve Vandenberghe (sp·a): Het bijhouden van de cijfergegevens van basisonderwijs naar secundair onderwijs is ook al veel verbeterd. Ook daar heeft de Vlaamse overheid al een grote stap vooruit gezet.

Minister Hilde Crevits: Ja, we moeten daar veel meer op inzetten, anders is het zo zinloos. Papieren bijhouden, papieren klaarleggen en gegevens doorspelen: iedereen doet het, maar op den duur vraagt niemand zich nog af wat het nut ervan is. De administratie investeert enorm in het automatiseren, want dan moeten de scholen dat niet meer doen, dan kunnen ze gebruikmaken van onze data en dan kunnen ze er op hun eigen manier mee werken. Dat is cruciaal in de strijd tegen de planlasten.

Maar dan zijn er leerkrachten die me vertellen dat ze het vroeger veel gemakkelijker vonden om de aanwezigheden in een boekje te noteren. Met digitaal ingevulde gegevens kan echter heel veel meer gedaan worden.

Steve Vandenberghe (sp·a): Het wennen duurt maar een jaar…

Minister Hilde Crevits: Ik weet het wel, maar geen elke verandering in Onderwijs is gemakkelijk. We moeten ook zuinig zijn met wat we veranderen. En als we veranderen, moeten we duidelijk maken wat de meerwaarde van die verandering is.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het recht voor kinderen op beweging tijdens de schooluren – 540 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, vorige week lazen we in de pers dat een school in Aarschot de namiddagspeeltijd had afgeschaft, omdat die volgens de directie "te veel gedoe" zou zijn. In plaats van 10 minuten

speeltijd zou er 25 minuten verlies aan lestijd zijn: jassen aan, toiletbezoek, trappen af, iedereen verzamelen aan het einde van de speeltijd, trappen op, jassen weer uit en zo meer.

Ik weet natuurlijk wel dat de interne organisatie van de school aan de school is. Ik hoed me er ook voor om de betrokken school te viseren, want ik weet absoluut niet op welke manier de school een mogelijk alternatief inbouwt. Misschien bieden ze de kinderen wel voldoende gelegenheid om buiten te spelen.

Naar aanleiding van de berichtgeving lazen we dat het een tendens is in meerdere scholen, vandaar mijn bezorgdheden ten aanzien van de kinderen. Ze zijn natuurlijk in de eerste plaats op school om de lessen te volgen, maar ze moeten toch ook voldoende tijd en ruimte krijgen tussen de lessen door om zich wat te ontspannen of om wat frisse lucht op te doen. Wat frisse lucht zal ook nodig zijn in de klaslokalen zelf.

Kinderen verblijven er ook veel langer dan alleen maar tijdens de lesuren. Sommige kinderen zijn er 's morgens al een hele tijd, er is de voormiddagspeeltijd, de middagpauze, de namiddagspeeltijd en sommige kinderen blijven in de naschoolse opvang. Dan is het toch wel van belang dat de school voldoende aandacht heeft voor dit thema. In mijn vraag verwijs ik ook naar de nood aan en het recht op beweging en naar artikel 31 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat bepaalt dat elk kind recht heeft op rust en vrije tijd om te spelen en vrij deel te nemen aan het culturele leven en de kunsten. Kinderpsychologen wijzen ook op de sociale vaardigheden die kinderen leren op de speelplaats. Dat is natuurlijk ook niet onbelangrijk. We mogen ook niet vergeten dat een op de zeven kinderen en bijna een op de vijf jongeren in ons land te zwaar is. Deze cijfers zullen niet dalen als we kinderen meer in de klas laten zitten. Tijdens de vorige legislatuur hebben we in dit parlement heel wat aandacht besteed aan het recht van kinderen om te spelen en aan verdraagzaamheid tegenover kinderen die buiten spelen. Dat heeft ook geleid tot een unaniem goedgekeurde resolutie en tot het charter Goe Gespeeld!, dat heel wat gemeenten intussen al hebben ondertekend.

Minister, hoe staat u tegenover de beslissing van die bewuste basisschool of meer algemeen tegenover de tendens in scholen om de namiddagspeeltijd buiten af te schaffen?

Hoewel de school een plek is om te leren, moet er ook de nodige aandacht zijn voor de manier waarop kinderen zich kunnen ontspannen. Niet elk moment dat een kind aanwezig is op de school, wordt immers aan echte lessen besteed. Zo komen veel kinderen 's morgens voor schooltijd aan, zijn er de speeltijden en de middagpauze en blijven veel kinderen nog in de buitenschoolse opvang. Gelukkig zien we ook een tendens naar meer educatieve speelplaatsen, groene buitenruimten enzovoort, die ertoe bijdragen dat kinderen zich tijdens deze momenten kunnen uitleven en ook leren samenspelen. Hoe zult u scholen stimuleren om ook daar voldoende aandacht voor te hebben en te blijven hebben?

Welke inspraakmogelijkheden hebben de ouders bij dit alles? Bent u van plan om, onder meer naar aanleiding van dit soort beslissingen van een schoolbestuur of schooldirectie, hieraan een specifieke communicatie te koppelen?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Het besluit van de Vlaamse Regering van 17 april 1991 tot organisatie van het schooljaar bepaalt enkel dat er een middagpauze moet zijn van ten minste één uur. De tijd van de namiddagspeeltijd werd in de basisschool in kwestie aan de middagpauze toegevoegd. Volgens de school vermijdt deze regeling dat er speeltijd verloren gaat doordat leerlingen zich meermaals moeten aan- en uitkleden. Blijkbaar waren ook de leerlingen vragende partij voor deze regeling en zou er ook bij het merendeel van de ouders een draagvlak zijn.

Naar ik vernomen heb, wil de basisschool deze nieuwe regeling gedurende een drietal maanden uitproberen en daarna evalueren. Dat werd mij meegedeeld toen we na het verschijnen van de krantenartikelen met de school contact opnamen.

Zoals u weet, behoort de manier waarop een school haar onderwijs organiseert, tot de bevoegdheid van de onderwijsverstrekker. Het welbevinden van leerlingen is een element dat wordt meegenomen. Persoonlijk hecht ik bijzonder veel belang aan voldoende beweging. Zorgen voor bewegen en sport op school is de taak van het schoolteam, van directie en leerkrachten. De overheid kan hier faciliterend optreden. Daarom ligt in de beheersovereenkomst met de Stichting Vlaamse Schoolsport het accent op de gedragenheid voor het bewegingsbeleid binnen de school. Met gedragenheid bedoel ik gedragenheid bij directie en leerkrachten, maar ook bij leerlingen en ouders. De Stichting Vlaamse Schoolsport zet hierop in via hun werking 'Sport beweegt je school', die probeert om stapsgewijs invulling te geven aan realistische doelen om een kwalitatief bewegingsbeleid uit te bouwen dat aansluit bij het opvoedingsproject van de school. Scholen worden daarbij echt gestimuleerd om de gezondheidsbevorderende aanbevelingen te integreren in het dagelijkse schoolleven. Het gaat daarbij om 'bewegingstussendoortjes', de actieve kinderopvang via het project Sportsnack en de middagactiviteiten op school. Maar ook een actieve woon-schoolverplaatsing wordt gestimuleerd.

De ouders hebben uiteraard een inspraakmogelijkheid via de schoolraad. De schoolraad kan steeds op eigen initiatief een advies uitbrengen over alle aangelegenheden waarover hij overlegbevoegdheid heeft. Het schoolbestuur moet de schoolraad ook tijdig informeren over geplande beslissingen, die voor overleg aan de schoolraad zullen worden voorgelegd. Ik dit concrete geval heb ik ook de vraag gesteld of dat allemaal wel correct was doorgesproken. Ik had namelijk het gevoel dat de beslissing een verrassing was voor bepaalde ouders. Persoonlijk vind ik het heel cruciaal dat kinderen ook in de namiddag voldoende beweging krijgen. Ik heb weinig argumenten om te zeggen dat kinderen in de klas moeten blijven zitten, maar blijkbaar was dat ook niet de bedoeling van de school in kwestie. Ik heb ook niet gehoord dat de school geen aandacht zou hebben voor beweging. Maar in de media kwam de hele kwestie natuurlijk vrij hard over. Ik denk niet dat we hier individuele dossiers moeten bespreken. We hebben in elk geval contact opgenomen met de school, en dat contact heeft ons enigszins gerustgesteld.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Ik wil met mijn vraag zeker niet een bewuste school met de vinger wijzen omdat ik niet weet welke alternatieven er zijn. Ik wil gewoon een algemene bekommernis schetsen. Als alle scholen dit doen, komt het recht van het kind om te bewegen, om samen te spelen onder druk. We moeten daar alert voor zijn. De school staat in voor de organisatie. We moeten er echter op toezien dat er om bepaalde redenen een aaneenschakeling komt van lestijden, waardoor de schooluren misschien worden ingekort, maar dit recht van kinderen niet onder druk komt.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Ann Brusseel (Open Vld): Ik was eveneens verrast door het artikel, maar nadat ik geïnformeerd werd door de algemeen directeur van de scholengroep bleek het in ware tabloidstijl geschreven te zijn. Dat is spijtig genoeg een pijnlijke evolutie in ons land.

Ik onderschrijf wel de stelling van mevrouw Schryvers dat er voldoende tijd moet zijn om te spelen en te bewegen. Er moet ook voldoende ruimte zijn. In bepaalde plaatsen, vooral in de steden, moeten scholen aan capaciteitsuitbreiding doen. Er moeten niet alleen voldoende klasjes worden gecreëerd om iedereen een plaats te kunnen geven, maar ook voldoende speelruimte maken is heel belangrijk, vooral in de steden waar kinderen soms klein wonen en weinig speelruimte hebben.

Minister, u bent heel sportief en u zult er zeker voor open staan: eigenlijk vind ik dat er ook in het middelbaar onderwijs best wat meer mag worden bewogen, los van de speeltijd, want op die leeftijd hangt men niet meer in de bomen. Tieners hangen wat rond op de speelplaats. Waarom zou de schooldag niet een klein beetje langer kunnen duren, maar met voldoende bewegingsrijke pauzes?

De voorzitter: Dat doet me denken aan een opmerking van een directeur van een bedrijf nadat hij een dag had meegedraaid in zijn vroegere secundaire school. Hij begreep niet dat er nog sportlessen gegeven worden in het middelbaar onderwijs omdat elke vijftig minuten de hele school in beweging wordt gezet om van het ene klaslokaal naar het andere te verhuizen. Niet iedereen ervaart dit blijkbaar op dezelfde manier.

Mevrouw Van Eetvelde heeft het woord.

Miranda Van Eetvelde (N-VA): Namens mijn fractie wens ik een opmerking te formuleren. Het individuele dossier heeft ons eveneens verrast. We zijn uiteraard voorstander van een gezond beleid op maat van kinderen en jongeren.

Voldoende beweging is een essentieel onderdeel, en dat moet maximaal ondersteund worden. Kinderen hebben af en toe nood aan het loslaten van energie en voldoende speeltijd is essentieel. Wat dit individueel geval betreft, naar wat er in de media verscheen zou er niet minder speeltijd zijn. Al werd die indruk wel gewekt en dit leidde tot verkeerde conclusies.

De speeltijd werd aan de middagpauze toegevoegd. Hiermee neem ik geen standpunt in, maar het is wel belangrijk dat alle elementen in dit dossier duidelijk zijn. De totale speeltijd blijft behouden. Ik verwijs ook naar de open brief van de ouders waarin ze de school ervaren als een school met dynamische leerkrachten, een gemotiveerde directie en een geëngageerd oudercomité die het welbevinden van de kinderen als prioriteit beschouwen. Ik citeer : "Als ouders zijn we blij dat de school innoveert om haar kwaliteit te verbeteren en dat ook doet in samenspraak met de kinderen, meer zelfs, we zijn trots dat onze school niet bij de pakken blijft zitten als ze merkt dat de speelkwaliteit van onze kinderen kan verbeteren."

Zoals mevrouw Schryvers in haar vraag aanhaalt: de organisatie van een school is een interne aangelegenheid. De minister heeft dit nog eens herhaald. We kunnen hier wel hameren op bewegen en het belang van een gezonde school, maar we mogen daarbij de autonomie van de school niet uit het oog verliezen. Dat is een essentieel onderdeel van het onderwijslandschap en wordt vaak ook meegenomen in andere onderwijsdossiers.

De scholen zijn verplicht om in een middagpauze van minimum 50 minuten te voorzien. De organisatie van de speeltijden mogen de scholen zelf invullen. Het zou geen goed idee zijn om van hieruit de scholen hun beleid te dicteren. Ik zou er dan ook voor pleiten om de autonomie van de scholen te respecteren en niet onmiddellijk decretale initiatieven te nemen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Dank voor de nuttige aanvullingen. Ik denk er helemaal niet aan om een decretale ingreep te doen, dat werd trouwens ook niet gevraagd. Er is nu wel meer aandacht voor gezondheid en beweging op school, het artikel heeft ons dan ook verrast.

De autonomie van scholen en het vertrouwen dat we scholen moeten geven, kwam hier vandaag al uitgebreid aan bod, dat geldt ook voor dit dossier. Het is wel van het allergrootste belang dat beslissingen worden genomen in overleg met de schoolraad en met de ouders.

Als je het mij vraagt, vind ik het cruciaal dat er in de loop van de voormiddag of van de namiddag ook voldoende beweging is. Je kan kinderen niet urenlang op een stoel laten zitten. Ik stel ook vast dat veel scholen daar actief mee bezig zijn.

Dit kwam hier nu wel slecht over en het feit dat veel mensen daarover verontwaardigd waren, is een goed teken. We evolueren in de goede richting als het gaat over bewegen. Wellicht was de directie in kwestie trouwens ook erg geschrokken van alle commotie hierrond.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): We delen allen dezelfde bekommernissen. Voor alle duidelijkheid herhaal ik dat ik de individuele school niet met de vinger wou wijzen, noch enig voorstel wou doen om decretaal in te grijpen.

Sommige kinderen krijgen ook thuis weinig stimulansen om te bewegen of hebben weinig mogelijkheden om buiten te spelen, bijvoorbeeld. Daarom is het zeker van belang dat ze daar op school de gelegenheid toe krijgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Jos De Meyer aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de pensioenregeling in het onderwijs en het loopbaanpact
– 542 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Minister, met deze vraag volg ik mijn eerdere vraag van 23 april op. We hadden het toen over de verlengde loopbaan voor personeelsleden in het onderwijs. Begrijpelijkerwijs kon u toen niet op alle vragen een eenduidig antwoord geven. Ik citeer u: "Als men echt correcte info wil geven, dan moet men er immers voor zorgen dat alles definitief is beslist, maar we zijn zover nog niet." Iets later zei u: "Het is mijn evidente bedoeling om in het kader van het verlengen van de loopbaan het werk werkbaar te houden. (…) het is de bedoeling om dat nu in de komende weken actief te gaan opvolgen."

Ik verneem dat we vanaf 1 januari 2016 via de website mypension.be de correcte informatie over pensioendata en pensioenbedragen zouden kunnen krijgen. Met andere woorden: het was vandaag de laatste dag waarop we de mogelijkheid hebben om daarover van gedachten te wisselen in deze commissie Onderwijs.

Ik wil dat doen aan de hand van twee voorbeelden. Mensen uit het veld die de zaak opvolgen, zeggen mij dat voor personeelsleden die geboren zijn in 1958 niet enkel 3 maal 6 maanden minder diplomabonificatie tellen, maar ook 8 maanden minder dienstanciënniteit. Samen is dat 26 maanden minder op de teller.

Ik kreeg nog een mailtje met een tweede voorbeeld dat men heeft laten uitrekenen: van twee personen met een masterdiploma, samenwonend, normaal afgestudeerd en die daarna nog één jaar hebben gereisd. De ene is geboren in augustus 1956 en kan op pensioen op 1 september 2014. De andere is geboren in september 1958 en kan pas op pensioen in september 2020. Twee jaar verschil in leeftijd zou resulteren in vier jaar verschil wat het pensioen betreft. Dit lijkt mij een heel brutale maatregel, zonder enige geleidelijke overgang.

Is er intussen overleg geweest? Zo ja, wat is de correcte interpretatie van de overgangsmaatregelen? Blijkbaar is in de pensioenwetgeving 1958 een cruciaal jaar.

Klopt het dat pensioendata plots met twee jaar of meer kunnen opschuiven? Zijn er nog andere nieuwe interpretaties van de berekeningswijzen voor pensioendatum en pensioenbedrag voor onderwijspersoneel, los van een eventuele algemene verhoging van de pensioenleeftijd? Zo ja, welke, en met welke motivering?

Minister, collega's, we weten allemaal dat we langer zullen moeten werken, ook in het onderwijs. Toch denk ik dat enige geleidelijkheid in de maatregelen ze draaglijker maakt en zorgt voor een sterker draagvlak. Tegelijk moeten we uitkijken naar werkbaar werk, ook voor wie iets minder jong is. We voeren die maatregelen het best in na overleg. Dan hebben we de meeste kans dat de belangrijke discussies rond het loopbaanpact en -overleg niet gehypothekeerd worden.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Collega De Meyer, uw vragen zijn ook mijn vragen. De problematiek die u beschrijft, staat volledig los van de thema's en van de besprekingen die op dit ogenblik worden gevoerd in de bijzondere commissie voor de pensioenen van de publieke sector met het oog op de toekomstige wetgeving. De vragen en de voorbeelden waarnaar u daarin verwijst, hebben betrekking op de interpretatie van de bestaande regelgeving. We hebben ook geprobeerd om punctuele antwoorden te krijgen op uw vragen. Ik heb ze nog niet gekregen. U gaf een voorbeeld waarin twee jaar leeftijdsverschil een mogelijke impact heeft op de pensioendatum van vier jaar en dat is juist. Dat gaat evenwel niet over toekomstige regelgeving en dat zit ook niet in de discussies over het loopbaanpact, maar wel over de interpretatie van de bestaande regelgeving. Dat is een federale aangelegenheid. De Pensioendienst voor de Overheidssector (PDOS) is bevoegd om met betrekking tot de aanrekening van de diplomabonificatie een correcte interpretatie te doen van de bestaande regelgeving en om de draagwijdte van de op stapel staande maatregelen toe te lichten. Ik heb er nogmaals op aangedrongen dat we daarover transparante, heldere informatie zouden krijgen, maar ik heb ze zelf niet op dit ogenblik. Ik heb net nog een bericht verstuurd en aan onze mensen gevraagd om dat op te helderen. Ook de informatie op de website daarover is niet helder.

U zegt dat dit potentieel een impact kan hebben op de huidige besprekingen. We slagen er op dit ogenblik in om dat erbuiten te houden. Het zit er sowieso buiten. Maar als het voorbeeld dat u net aangaf, de interpretatie is, dan zal dat uiteraard enig effect hebben, dat is niet uitgesloten.

We zijn nu 10 december, er is inderdaad geen commissievergadering meer, maar laat ons de afspraak maken dat zodra ik extra informatie heb, ik ze u onmiddellijk bezorg als aanvulling bij het antwoord op de vraag.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Minister, het onderwijsveld weet dat u namens de Vlaamse Regering deze besprekingen mee volgt. Men heeft op dat vlak een zeer groot verwachtingspatroon naar u toe. Ik kan u alleen maar aanmoedigen om deze problematiek van zeer nabij te volgen.

De voorzitter: De heer Daniëls heeft het woord.

Koen Daniëls (N-VA): Collega's, de vraag is terecht. Wij krijgen ook vragen van leerkrachten die aan planning willen doen maar die vastlopen. Dat is dan geen planning in het kader van uitbollen, maar wel planning van wat en wanneer, en ook duidelijkheid verschaffen aan directie en inrichtende macht. Men wil ook financiële zekerheid. We hebben er alle belang bij om duidelijkheid te creëren. *(Opmerkingen van minister Hilde Crevits)*

Ik weet dat pensioen in artikel 127 staat en een van de laatste zaken is, naast leerplicht en minima van diploma's, die een federale bevoegdheid zijn gebleven. Wel moeten we aandringen op duidelijkheid want, ook al zal die duidelijkheid misschien niet op alle banken een applaus opleveren, ze is in elk geval beter dan het gewoon niet weten. In het ongewisse blijven is nog veel moeilijker.

Een tweede zaak is een akkoord dat we allemaal over de partijen van de meerderheid heen hebben gesloten, namelijk dat we niet niets kunnen doen. We kunnen niet hopen dat het zich vanzelf oplost of nog tien jaar niets doen en dan pas beginnen ingrijpen. We weten immers allemaal welke bubbel eraan komt. Ik geef dit gewoon voor de duidelijkheid mee. We zullen wel iets moeten doen. Allicht zal niet iedereen hetzelfde kunnen blijven doen als wat hij op dit moment doet. Dat is een zekerheid die we hebben in het licht van de betaalbaarheid van de pensioenen.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Ann Brusseel (Open Vld): Het is een zeer belangrijk item dat aandacht zal verdienen in uw loopbaandebat, minister. Ik kreeg een uurtje geleden een mail binnen van een leerkracht die al enkele jaren met een problematiek van agressie te maken heeft op school in het buitengewoon secundair onderwijs (buso). Ze zegt dat sommige van haar oudere collega's dat niet kunnen volhouden tot hun 65 jaar. Ze vraagt daar aandacht voor. Ik begrijp dat. Ik heb er alle begrip voor dat er moeilijke scholen en problemen met een bepaalde thematiek kunnen zijn. De leerkracht zet letterlijk in de mail: "Ik vind het absoluut geen probleem om langer te werken." Ik denk dat dat voor veel mensen geldt. Ik denk dat veel mensen ook weten dat die beslissing niet zomaar bij u ligt, minister. Het zal er voor ons effectief op aankomen om na te gaan hoe we iedereen nog gemotiveerd kunnen houden tot het einde van de loopbaan en ervoor te zorgen dat iedereen op een werkbare, menselijke manier zijn job kan doen. Dat is voor ons een heel belangrijke uitdaging.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Collega's, hier zijn twee debatten een beetje door elkaar aan het lopen. Je hebt inderdaad het loopbaanpact, werkbaar werk. Het is correct, collega Brusseel, dat er een grote verantwoordelijkheid rust op werkgevers, werknemers en wij als Vlaamse overheid. Maar waar ik het verschrikkelijk moeilijk mee heb – dat is de teneur van de vraag van collega De Meyer – is dat mensen geen duidelijkheid krijgen. Mensen willen hun P-datum kennen. Ze willen de datum krijgen waarop ze met pensioen kunnen gaan. Het gaat hier niet over of men al dan niet langer moet werken. Die beslissing is genomen. Ik sta er ook achter dat die beslissing wordt genomen, ook al is dat niet de meest sympathieke beslissing, hoewel ik ook veel mensen zie die graag langer willen werken. Maar wij moeten zorgen voor loopbaandifferentiatie. Dat zit allemaal in het loopbaanpact. Maar de onzekerheid die ontstaat doordat mensen hun P-datum niet kennen, dat is verschrikkelijk. De hakbijlen die potentieel – we weten het nog niet, het is een interpretatie van de bestaande regelgeving – vier jaar spanning opleveren op een periode van twee maanden, dat vind ik persoonlijk ook niet zo aangenaam. Maar het is beter dat we het weten dan dat we het niet weten. Maar nu zitten we in een situatie dat we geen antwoord hebben. Ik kan niet anders dan daar sterk mijn ongenoegen over uiten. Ik heb nog eens een sms gestuurd naar mijn mensen. Er zou normaal gesproken deze namiddag een vergadering van de pensioencommissie zijn, maar die gaat blijkbaar niet door. Dat is allemaal zeer vervelend. Ook al is het niet mijn bevoegdheid, ik voel me zeer verantwoordelijk voor de mensen die lesgeven want onzekerheid is erger dan goed of slecht nieuws te horen krijgen. Nu zitten we in die periode. Ik vind de vraag van collega De Meyer terecht. Ik had hem graag een duidelijk antwoord kunnen geven maar ik kan het niet omdat het mij ook niet gegeven is.

De voorzitter: De heer de Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Ik heb de collega's beluisterd. Ik wil nog eens duidelijk zeggen: langer werken, oké, we weten met zijn allen dat dit onvermijdelijk is. Ik heb wel een pleidooi gehouden, naast de vraag naar duidelijkheid, voor geleidelijkheid en overleg. Het is een federale materie, maar werkbaar werk is uiteraard een Vlaamse materie. Het ziekterapport 2014 confronteert ons met een aantal cijfers die toch wel leren dat voor minder jonge mensen werkbaar werk essentieel is.

Collega's, om elk misverstand te voorkomen: ik werk graag nog heel lang.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Jos De Meyer aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de bezoldiging van directeurs basisonderwijs
– 543 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Minister, de bezoldiging van directeurs basisonderwijs hangt samen met het leerlingenaantal van hun school. Directeurs van scholen met 350 leerlingen en meer worden bezoldigd volgens weddeschaal A, directeurs van scholen met 180 tot 349 leerlingen krijgen salarisschaal B, en directeurs van scholen met minder dan 180 leerlingen krijgen salarisschaal C.

Dat kleinere scholen via hun kleinere puntenenveloppe minder middelen krijgen voor administratieve ondersteuning, ICT-middelen en zorgcoördinatie is verklaarbaar: die taken houden rechtstreeks verband met het leerlingenaantal. De taken en verantwoordelijkheden van een directeur in een kleine school zijn echter wel vergelijkbaar met die van een directeur van een grotere school.

Als we kiezen voor het behoud van basisscholen in kleinere plattelandsgemeenten en voor wijkscholen in steden die ingebed zijn in een plaatselijke kern, dan moeten we in een eerlijke verloning voorzien voor deze directeurs. Een voorbeeld ter vergelijking: een directeur met 3 jaar anciënniteit krijgt volgens weddeschaal A maandelijks 3284 euro belastbaar, volgens weddeschaal C is dat 2921 euro: dat is een verschil van niet minder dan 362 euro, volgens de betrokkene om hetzelfde werk te doen.

Zoals de weddeschalen voor bachelors leraar lager onderwijs en bachelor leraar secundair onderwijs gelijkgeschakeld zijn, zou men ook kunnen uitgaan van eenzelfde salarisschaal voor directies met een diploma van niveau bachelor. Het verdwijnen van salarisschaal C zou al een gewaardeerde eerste stap zijn in die richting.

Minister, overweegt u om daar in de loop van deze legislatuur werk van te maken? Hoe ziet u dat?

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Het is bekend dat veel directeurs basisonderwijs ontevreden zijn over hun bezoldiging, waarin rekening gehouden wordt met het leerlingenaantal van de school. Deze regeling is er gekomen door de uitvoering van verschillende cao's. Deze differentiatie houdt niet in dat we het werk van de directeur in een kleine basisschool minder waarderen of dat we denken dat het daar minder druk is. Ik ben daar ook mee geconfronteerd, maar in de huidige budgettaire context is het moeilijk om een loonsverhoging te realiseren. Het gaat

eigenlijk om een gelijkschakeling. Volgens mij is dat een van de prioriteiten zodra er extra middelen komen.

Sowieso gaan we schoolbesturen versterken en meer beleidsruimte geven. Dat maakt deel uit van de optimalisatie van het bestuurlijke onderwijslandschap. Daarnaast zijn de schoolleiders ook onderwerp van gesprek in het loopbaandebat. De verloning van de directeurs vormt daar eigenlijk geen onderdeel van.

Mijnheer De Meyer, ik ben uw vraag genegen, ik erken dat er verschillen zijn, ik denk dat heel veel parlementsleden hiervan een prioriteit willen maken als er budget beschikbaar komt, en ik ook dus.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Ik noteer uw engagement, minister. Bij financiële ruimte is dit een van de prioriteiten. U hebt uiteraard begrepen dat ik vóór deze vraag te stellen nog eventjes ons programma heb nagelezen.

De voorzitter: Mevrouw Krekels heeft het woord.

Kathleen Krekels (N-VA): Vanuit mijn fractie wil ik een aantal kernelementen aanreiken. Ook wij steunen de volwaardige omkadering van alle directeurs in het basisonderwijs. Ook in het verleden hebben wij reeds onze steun toegezegd om salarisschaal C te laten verdwijnen. Wij begrijpen uiteraard de huidige budgettaire context. We geloven er mee in dat een betere ondersteuning en verloning van de directeurs basisonderwijs een echte noodzaak is om goede en gemotiveerde directeurs aan te trekken en te behouden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Jos De Meyer aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over de opvolging van leningen van scholen bij het Nationaal Waarborgfonds – 544 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsen

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Minister, de vraag zal u niet verrassen. Op 22 januari 2015 kwam in de commissie Onderwijs mijn vraag over het Nationaal Waarborgfonds reeds aan bod. Sommige scholen hebben het moeilijk om hun leningen af te betalen die ze destijds zijn aangegaan bij het Nationaal Waarborgfonds.

Op 4 juni heb ik opnieuw gevraagd naar een stand van zaken. Ik heb er toen op gewezen dat Wallonië een oplossing heeft uitgewerkt die in Vlaanderen misschien niet onmiddellijk bruikbaar is omdat het daar vooral over gemeentelijk onderwijs gaat. Op 4 juni, minister, hebt u ons geïnformeerd over een stappenplan dat ook in Vlaanderen zou kunnen leiden tot een finale oplossing van het probleem van de scholen met te zware leninglast bij het Nationaal Waarborgfonds. Het moest op dat moment nog worden goedgekeurd door de federale Thesaurie, en kon dan worden gefinaliseerd.

Concreet zou het plan uit vier stappen bestaan: een ingebrekestelling van het schoolbestuur voor het niet terugbetalen, een voorstel van aflossingsplan waarin bijvoorbeeld maximaal 25 procent van de werkingsmiddelen naar afbetalingen kan gaan, een overleg voor de opmaak van een aflossingsplan op maat, en zo nodig een inhouding van een deel van de werkingstoelagen. Over die zaken moest toen nog worden onderhandeld, stelde u. We zijn een halfjaartje verder.

Wat is de stand van zaken? Is er een definitieve oplossing en stappenplan? Wanneer treedt het in werking?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer De Meyer, ik dank u voor deze alerte opvolgingsvraag. De federale administratie van de Thesaurie heeft in samenwerking met het Agentschap voor Infrastructuur in het Onderwijs (AGIOn), het federale kabinet van minister Van Overtveldt en mijn kabinet, en ook na overleg met Katholiek Onderwijs Vlaanderen, dit voorjaar een concreet stappenplan uitgetekend. Ik heb dat ook toegelicht in deze commissie, op 4 juni van dit jaar. Op 26 mei is het stappenplan voor advies voorgelegd aan de federale Inspectie van Financiën (IF). De IF heeft daarover tot driemaal toe bijkomende vragen gesteld, op 1 juni, 12 juni en 18 juni. Op 24 juni heeft de IF dan uiteindelijk een negatief advies gegeven. Ze adviseerde zelfs om onmiddellijk derdenbeslag te leggen op de integrale werkingsmiddelen van de betrokken inrichtende machten.

Ik vind dat toch wel een wat brutale zienswijze. In de commissie Onderwijs heb ik op 4 juni bij de toelichting van het voorstel van stappenplan zeer duidelijk gesteld dat het percentage van de werkingsmiddelen dat aan de afbetaling wordt besteed, niet wordt vastgeklikt, maar dat er op maat en in overleg met de betrokken school moest worden onderhandeld, en dat de school uiteraard wel een ernstige inspanning moest leveren om de uitstaande schuld af te lossen. In het Waalse systeem is er bijvoorbeeld sprake van een afhouding van maximaal 25 procent van de werkingsmiddelen. Ik heb toen ook gezegd dat het belangrijkste is dat er een perspectief tot afbetaling van de aangegane schulden komt. Dat is dus een evenwichtsoefening.

Begin juli van dit jaar hebben het kabinet van minister Van Overtveldt, mijn kabinet, AGIOn en de federale Thesaurie dan opnieuw overlegd. Er was eensgezindheid over dat beslag leggen op de integrale werkingsmiddelen niet de aangewezen oplossing is. Elke school moet immers leefbaar blijven om het pedagogisch project te kunnen uitbouwen en afwerken. Een school louter om financiële redenen sluiten, is in tijden van capaciteitsproblemen ook moeilijk aanvaardbaar. We moeten echter natuurlijk wel zoeken naar een gedragen oplossing.

Op dit ogenblik bekijken we wat de mogelijkheden zijn. Een van de mogelijkheden bestaat erin het advies van de IF te weerleggen en een begrotingsakkoord aan te vragen om het voorgestelde stappenplan alsnog te kunnen implementeren, wat we in het verleden nog hebben gedaan, maar dat moet dan gebeuren bij de federale minister van Begroting. Het zou dan de bedoeling zijn om de waarborgen, de scholenbouwdossiers op individuele basis inrichtende macht per inrichtende macht te gaan screenen en onderzoeken. In overleg met alle partijen kan er dan een voorstel van afbetalingsplan worden voorgelegd. Katholiek Onderwijs Vlaanderen heeft nog een aantal aandachtspunten geformuleerd, die dan ook zouden worden meegenomen, bijvoorbeeld dat men ook rekening zou houden met de gedane investeringen in het schoolbouwdossier vanuit de eigen middelen van de inrichtende machten.

Het stappenplan dat ik in de commissie heb toegelicht, blijft in grote mate behouden. Het is tweeledig. Er zou een plan komen voor de al bestaande, problematische waarborgdossiers enerzijds en een plan voor de toekomstige, nog op te starten waarborgdossiers anderzijds. Het stappenplan blijft in zekere mate geïnspireerd op de oplossing die is uitgewerkt voor de Franse Gemeenschap, maar we zouden wel rekening houden met het degelijke administratieve beheer van de dossiers door AGIOn in het kader van het samenwerkingsakkoord van 1989, en met de opmerkingen van Katholiek Onderwijs Vlaanderen. Zo zou men bij de analyse van de terugbetalingsmogelijkheden onder andere rekening moeten

houden met de werkingstoelage per school in plaats van per inrichtende macht. Ook zou men bij het bepalen van de leningslast van een school rekening moeten houden met de gedane investeringen in het schoolbouwdossier vanuit de eigen middelen van de school.

Wanneer dit in werking zal treden, hangt natuurlijk af van de vraag of men daadwerkelijk de IF zal overrulen en een begrotingsakkoord zal aanvragen. Mijnheer De Meyer, het volgende is misschien nuttig voor u. Na bemiddeling door Katholiek Onderwijs Vlaanderen is in een van de negen bestaande problematische waarborgdossiers ondertussen al een concreet voorstel tot afbetaling opgemaakt tussen AGIOn en de betrokken vzw. Dat is een kleine, maar belangrijke stap vooruit. Het gaat om de vzw Sint-Amelberga in Temse. Voor een ander problematisch waarborgdossier, dat van de protestants-christelijke scholen in Genk, loopt er al iets langer een contractueel vastgesteld afbetalingsplan.

In afwachting van een algemene oplossing vind ik wel dat we ondertussen op pragmatische wijze een aanpak op maat moeten doen en proberen vooruit te geraken. Mijnheer De Meyer, ik heb aan AGIOn nu dus de opdracht gegeven om in januari 2016 alle schoolbesturen met betrekking tot de problematische waarborgdossiers – dat zijn er dus negen in totaal – naar Brussel te roepen, om via bilateraal overleg voor iedereen tot een aanpak op maat te komen. Misschien vindt u dat dit traag gaat, maar het is een delicate evenwichtsoefening. We moeten er enerzijds voor zorgen dat er een perspectief tot afbetaling van de aangegane schulden is, maar anderzijds moeten we er ook voor zorgen dat de werking van de betrokken scholen niet volledig wordt gehypothekeerd of dat hun bestaan wordt bedreigd. Ik zal me echt tot het uiterste inspannen om door goed overleg tot een goede oplossing te komen, die ook duurzaam standhoudt.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

Jos De Meyer (CD&V): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Het gaat duidelijk over heel delicate aangelegenheden. Brutaliteit brengt de oplossing hoegenaamd niet dichterbij. Laat dat duidelijk zijn.

Aangezien het aantal gesignaleerde gevallen tot op vandaag niet zo hoog is, denk ik dat met een bilateraal overleg inderdaad heel wat zaken dichter bij een oplossing kunnen komen.

We moeten er wel voor zorgen dat diegenen die het probleem signaleren echt geholpen worden en dat diegenen die het niet durven te benoemen en ondertussen 40 à 50 procent van hun werkingsmiddelen gebruiken voor de aflossing, niet worden gediscrimineerd. Die bezorgdheid wilde ik meegeven. Via overleg met de koepels kunt u te weten komen om welke scholen het gaat.

Voorzitter, u hebt begrepen – en ik had gehoopt dat niet te moeten doen – dat ik in 2016 hierover toch nog een vraag zal moeten stellen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.